

РЕКС СТАУТ ЧЕРНИ ОРХИДЕИ

Част 9 от „Ниро Улф“

Превод от английски: Слави Радославов, —

chitanka.info

Голямата атракция на Изложението на цветята в Гранд Сентръл Палас са единствените в света черни орхидеи. Ниро Улф нарушава принципа си да не напуска никога своя дом и отива там, обзет от завист и желание да ги притежава. Пред очите му се извършва убийство, в което неволно е въвлечен асистентът му Арчи Гудуин. Сега за гениалния детектив се открива златен шанс. За да спечели черните орхидеи, той трябва да разкрие убиеца.

РЕКС СТАУТ

„Обичам книги, ядене, музика, сън, хора, които работят, разгорещени спорове, САЩ, жена си и децата си. Не обичам политици, проповедници, благовъзпитани лица, хора, които не работят или са на почивка, кино и телевизия, силен шум и подмазване.“

Рекс Стаут, съзателят на героя Ниро Улф, е роден в Нобълсвил, Индиана. Още на деветгодишна възраст той става известен във всичките щати като дете чудо с математическите си способности. Записва се в университета в Канзас, но напуска, за да отиде в армията за две години. Когато я напуска, младият Рекс Стаут сменя много професии за кратко време — пътуващ счетоводител, продавач на пури, екскурзовод в Санта Фе, търговец на плетени кошници, продавач на книги, коняр, журналист. Но истинската му мечта е да бъде писател. За да бъде финансово независим, той създава училищна спестовна каса, която се въвежда в четиристотин града в САЩ.

Рекс Стаут написва три новели, преди да се посвети на криминалния жанр. Първият роман, в който дебютират Ниро Улф и Арчи Гудуин, е „Фер-де-ланс“. Обнадежден от успеха си, той продължава да пише.

Рекс Стаут умира на осемдесет и осем годишна възраст, месец след като е публикувал седемдесет и втория си роман, а десет години по-късно е открит седемдесет и третият. За себе си писателят казва:

„Напълно удовлетворен съм да бъда автор на една от най-популярните криминални поредици в света.“

ГЛАВА ПЪРВА

В понеделник — Изложение на цветята! Във вторник — Изложение на цветята! В сряда Изложение на цветята! И аз, Арчи Гудуин, трябваше да понеса всичко това! Как ви се струва?

Не отричам, че цветята са красиви, но един милион цветя не са един милион пъти по-красиви от едно цвете. Не бях особено изненадан, когато в понеделник следобед Ниро Улф ме изпрати да разгледам изложението. Дори, бих казал, че го очаквах. Шумотевицата, която вдигнаха вестниците в неделя, беше сигурен признак, че някой от членовете на нашето домакинство, няма да пропусне огледа на орхидеите. Фриц Бренър беше зает в кухнята, а Теодор Хорстман и Улф бяха обсебени от работата си в оранжерията на покрива. Затова богоизбраният да посети Изложението на цветята, бях аз.

Когато в понеделник, в шест следобед, Улф слезе в офиса, аз докладвах:

— Видях ги. Беше невъзможно да свия някоя мостра.

Улф изгрухтя и се настани на креслото си:

— Не съм те молил за това.

— Да съм казал, че сте? Но очаквахте да го направя, нали? Имаше три екземпляра в стъклена витрина. Охраняваше ги пазач.

— Какъв цвят бяха?

— Не бяха черни.

— Черните цветя никога не са черни. Какъв цвят бяха?

— Да кажем, като парче въглен. Но не антрацит.

— Това е черно.

— Ако го намажете с тънък пласт меласа... Е, това е то!

— Пфу! Нямах дори най-малка представа как би изглеждало.

Нито пък аз.

— Ще отида да купя парче въглен и ще опитаме.

— Остави това! Имаше ли поставен етикет? Кимнах утвърдително:

— Етикетът не беше голям — „Меласа върху въглен“. Имаха нюанс в оранжево.

— Забеляза ли някакъв признак на увяхване? — Не.

— Утре ще отидеш отново и ще гледаш за увяхване в края на листенцата. Знаеш, че това е типично...

И така, отидох там отново във вторник следобед. Върнах се в шест, добавих някои нови детайли към описанието и потвърдих, че няма признаци на увяхване.

Седнах на бюрото си и погледнах студено Улф:

— Ще бъдете ли любезен да ми кажете защо там ходят толкова много жени? Може би деветдесет процента от присъстващите! А краката на онази млада дама... Дали защото не са им подарявали никога цветя или просто са отишли да им се любуват? Или защото...

— Млъкни! Не знам! Утре ще отидеш пак и ще гледаш за увяхване!

Трябваше да се досетя! Неговото настроение се разваляше все повече и повече заради трите му негодни орхидеи. В сряда отидох отново и се прибрах чак в седем вечерта. Когато влязох в офиса, Улф стоеше зад бюрото си. До него, върху табла, имаше две празни бутилки бира, а той си наливаше в чашата трета.

— Да не се загуби? — попита ме Улф.

Не се обидих. Беше невъзможно човек да шофира от 35 улица и 10 Авеню до 44 улица и Лексингтън и обратно, без никой да му показва пътя. Потвърдих, че няма увяхване, седнах на бюрото си и започнах да прелиствам страниците, които Улф беше оставил. Обърнах лице към него и казах:

— Смятам да се оженя.

Клепачите му не потрепнаха, но в очите му видях изненада.

— Да бъдем откровени — казах аз. — Живея с вас, в тази къща, повече от десет години, пиша ви писмата, пазя ви от телесни повреди, нося навън своите обувки, но вашите вратовръзки... Рано или късно, някоя от заплахите ми да се оженя, ще се превърнат в реалност. Защо мислите, че това няма да стане?

Улф направи подигравателна гримаса и надигна чашата си.

— Добре — казах аз, — вие сте достатъчно добър психолог, за да знаете какво означава, когато един мъж изпитва непреодолимата нужда да говори с някого за жени. Разбира се, за предпочитане е да е с някой,

който му е симпатичен. Можете да си представите какво означава за мен, когато говоря за Нея на Вас! Това, което заема най-голямо място в съзнанието ми е, че този следобед я видях как си мие краката.

Улф постави чашата си на масата и каза:

— Къде я видях? Да не си ходил на кино? Идва ми наум...

— Не, сър. Не на кино. Плът, кости и кожа. Ходил ли сте някога на Изложение на цветя?

Улф затвори очи.

— Както и да е — продължих аз. — Виждал сте снимки от изложби и знаете, че големите фирми и милионерите подреждат всичко така, че да прилича на японските градини и розите в Пикарди. Тази година „Ръкър и Дийл“, които са фирма, занимаваща се с разсадници и семена, съсипаха Изложението. Имаше горски полянки, храсти, зеленина, многобройни малки цветчета и други боклуци, дръвчета с бели цветя, поточе със скалички... Един мъж и едно момиче си правеха пикник там. Стояха от 23 до 6,30 часа и от 8 до 22 часа. Беряха цветя, лежаха на тревата и четяха. В 4 часа мъжът дремеше с вестник върху лицето, а момичето бе събуло обувките и чорапите си и пляскаше с крака в поточето. Лицето и фигурата ѝ бяха задоволително красиви, а краката ѝ бяха абсолютно артистични. Естествено, внимавах да не си намокри полата от падащата в поточето вода. Говоря образно, като художник...

— Пфу! Ти не можеш да нарисуваш дори...

— Не казвам, че съм художник, а че говоря като такъв. Знам какво харесвам — аранжировката на формите в хармония с композицията! Това ме поглъща. Бих искал да изуча...

— Чакай да позная. Твърде е дълга от коленете надолу.

Погледнах го втренчено.

Той посочи с пръст вестника на бюрото си:

— В „Поуст“ има нейна снимка. Името ѝ е Ан Трейси. Работи като стенограф в офиса на „Ръкър и Дийл“. Любимото ѝ ястие е боровинков пай и сладолед.

— Не е стенографка! — Бях станал на крака. — Тя е секретарка!

Намерих страницата в „Поуст“.

— Дяволски важна особа! Съгласен съм, че тук коленете ѝ изглеждат малко дълги, но това е лоша снимка. Направена е от

погрешен ъгъл. Имаше една по-добра във вчерашния „Таймс“, и едно заглавие...

— Видях и го прочетох.

— Тогава би трябвало да се досетите как се чувствам — седнах на стола си и продължих: — Мъжете са смешни — казах философски. — Това момиче с нейното лице, фигура и крака... Работи за У. Г. Дийл, който изглежда като жаба, въпреки че е Президент на Атлантическото Градинарско Дружество — днес се навърташе там. Кой се интересуваше или знаеше досега за нея? Кой ѝ обръщаше внимание? Но ако я поставиш на обществено място, събуеш обувките и чорапите ѝ, потопиш пръстите на краката ѝ в изкуственото поточе на третия етаж на Гранд Сентръл Палас, какво ще се получи? Били Роуз ще отиде да я види! Фотографите ще се надпреварват да я снимат, а Луис Хюит ще я заведе на вечеря...

— Хюит? — Улф отвори очи и ме погледна. — Луис Хюит?

Знаех, че произнасянето на това име ще обърне бирата в стомаха му. Луис Хюит беше милионер, в чието имение в Лонг Айланд растяха черни орхидеи. Това пораждаше в Улф агония от завист.

— И така — заговорих аз, — Лу носеше двестадоларова шапка и ръкавици от кожа на газела. Беше с бастун, пред който вашият от палмово дърво изглежда като стара въдица. Видях я да излиза с него преди около час — точно преди да си тръгна. На лявото ѝ рамо, забодена с карфица, имаше черна орхидея! Трябва лично да я е откъснал за нея. Така тя става първата дама, която носи черна орхидея.

Изкикотих се и продължих:

— Но Лу трябва да се осъзнае, защото тя беше на пикник с един мъж. Казва се Хари Гулд и е един от градинарите на Дийл. Един сивокос старик, който се нуждаеше от бръснене, така се беше втренчил в нея, сякаш си казваше молитвата. Видях го днес два пъти. А един млад мъж със здраво тяло и добре поддържана брада се преструваше, че не я забелязва. Името му е Фред Ъпдъграф. „Разсадници Ъпдъграф“ — Пенсилвания. И те присъстват на Изложението. Но главното действащо лице там бях аз. Вашият приятел Лу ще трябва да се пребори с мен. Днес тя ми се усмихна и аз се зачервих от глава до пети. Моите намерения са честни, но не и неопределени. Погледнете тази нейна снимка и хвърлете поглед върху това. Изпънах крак върху бюрото и дръпнах крачола на панталона си до коляното:

— Мислено си представете, че това е женски крак и че му събувате обувката и жантиера. Какъв ще бъде резултатът?

— Пфу! — каза Улф. — Не цапай бюрото! Утре ще се върнеш там и ще гледаш за увяхване по листата. Ще чакам да се прибереш в шест часа.

Но това не стана. По обед на следващия ден неговата завист и любопитство достигнаха кулминацията си. Улф остави чашата си с кафе на масата и стана. Имаше вид на човек, готов да брани каузата си докрай:

— Моля те, приготви колата! Ще отида там и ще свърша всичко сам.

ГЛАВА ВТОРА

И така, четвъртък беше четвъртият ми ден, прекаран сред врявата на Изложението на цветята. Беше най-натовареният ден от седмицата. Разкарах Ниро Улф до четвъртия етаж и обратно, където орхидеите бяха толкова нагъсто, че ако се наложеше трябваше да си проправяш път през тях като през минно поле. Спирахме няколко пъти, за да поздравяваме познати. Отидохме на третия етаж, за да разгледаме изложението на „Ръкър и Дийл“. Имаше плътна линия от зрители пред предпазните въжета. Хари и Ан си тананикаха някаква песен. Когато включиха електричеството, очите на Ан не потрепнаха.

— Загледайте се в зъбите ѝ, когато се усмихне — казах аз на Улф. — Погледнете косата ѝ — като меласа върху въглен. — Беше по-самоуверена от първите дни. — Погледнете краищата на божурените храсти — пожълтели са от страдание, че ще бъдат с нея само още един ден.

— Това не е божур, а лаврово дърво. И на всичко отгоре е болно.

— Ако искате, го наречете болно, но всъщност то страда...

Улф се обърна рязко и тръгна към четвъртия етаж. Аз изблъсках три жени, за да го настигна. Там имаше голямо разнообразие от орхидеи. Улф пренебрегна всички, освен един екземпляр — *V. thorn-toni*^[1], най-красивият, който съм виждал някога. На етикета в ъгъла беше написано: „Неназован хибрид от мистър Луис Хюит. От вида съществуват само три екземпляра.“ Улф притежаваше двадесет хиляди вида орхидеи и въпреки че бях ходил на всякакви изложения, тези тук бяха нещо съвсем различно. Стоях и гледах лицето на Улф. Той си мърмореше нещо. Изведнъж стана и навря едрата си глава на пет инча от стъклената витрина. Емоциите му не изразяваха нищо, но от потрепването на един мускул на лицето му разбрах, че кипи вътрешно. В продължение на четвърт час той не помръдна нито веднъж, дори когато хора се блъскаха в него, за да видят орхидеите. Не помръдна, въпреки че не понасяше някой да го докосва! Изведнъж се отдръпна и ми каза:

— Много е горещо тук — свали палтото си и ми го подаде.

— А, мистър Улф! — чу се глас. — Това наистина е комплимент! Какво мислите за тях?

Беше Луис Хюит. Носеше друга шапка, палто и ръкавици, но бастунът му беше същия — златистожълт с кафеникави шарки. Една добра преценка показваше — 830 долара. Беше достатъчно висок, за да изгледа Улф отгоре с демократична усмивка под аристократичния си нос.

— Интересни са — каза Улф.

„Интересни! Ха-ха!“ — Помислих си аз.

— Не са ли прекрасни? — усмихна се Хюит. — Ако имах време, щях да ви извадя една, за да я огледате, но съм тръгнал да видя някои рози. Вече закъснявам. Ще бъдете ли тук след малко? Здравсти, Уейд! Идвам!

Уейд беше дребният мъж, който се приближи, докато говорехме. С Улф си размениха поздравии. Аз го огледах с интерес и установих, че това е самия У. Г. Дийл, работодателя на бъдещата ми жена. По много причини той беше точна противоположност на Луис Хюит.

Гледаше наобратно Улф — отдолу нагоре. Носеше стар кафяв костюм, който се нуждаеше от гладене. Имаше студени сиви очи, създаващи впечатление, че не знаят как да се стоплят.

— Вероятно не ме помните — каза той на Улф. — Бях веднъж във вашия дом заедно с Реймънд Плен...

— Разбира се, че си спомням, мистър Дийл.

— Току-що видях Плен и той ми каза, че сте тук. Търсих ви по телефона този следобед. Мисля си дали не бихте направили нещо за мен?

— Зависи.

— Ще ви обясня. Нека се махнем от тази шумотевица. — тръгнаха и аз ги последвах. — Знаете ли нещо за Kurume Yellows?

— Чувал съм за тях — Улф се опитваше да бъде учтив. — Чел съм за тях в специализираните списания. Болест, фатална за широколистните вечнозелени дървета, която са мислели за плесен. За първи път тези орхидеи са открити преди две години и са внесени от Япония от Луис Хюит. Вие сте се сдобили с тях по-късно, както вярвам и Уотсън от Масачузетс. Тогава Ъпдъграф загуби цялата си плантация от много акри.

— Явно знаете за тях.
— Спомням си каквото съм чел.
— Разгледахте ли изложбата ми на долния етаж?
— Хвърлих едно око, докато минавах — Улф направи гримаса.
— Сбирщина! Видях тези хибриди. Хубави *Cyrtopodium pubescens* притежавате. Много хубави.

— Видяхте ли лавровото дърво? — попита Дийл.

— Да. Изглежда ми болно.

— То е болно. Умира. На долната страна на листата има типично кафяво петно. Някой мошеник умишлено е инфектирал това растение. Бих дал мило и драго, за да разбера кой е той. Надявам се да узная!

Улф се усмихна приятно. В този момент наистина изглеждаше приятен. Между колекционерите на растения и тази фатална плесен явно има някаква връзка.

— С това вашето изложение се провали. Защо мислите, че някой умишлено го е инфектирал? — попита Улф.

— Сигурен съм в това.

— Имате ли доказателства?

— Доказателствата са това, което търся.

— Скъпи приятелю, мисля, че грешите. Мислите така, защото това се е случило на вас...

Дийл поклати глава:

— Тази болест я имаше по растенията и в моето имение в Лонг Айланд, а тези тук донесох от Ню Джърси. Не е възможно почвата да е била заражена.

— Когато има плесен, е възможно всичко. Инструмент, взет от едно място и занесен на друго, чифт ръкавици...

— Не вярвам — гласът на Дийл показваше, че нищо не е способно да го накара да повярва. — С грижите, които съм положил, съм убеден, че това е направено от някой злобен човек, за да съсипе моето изложение. Възнамерявам да узная кой го е извършил. Ще ви платя хиляда долара, за да разберете кой е.

Улф напусна „кораба“. Не физически, а мислено. Лицето му стана ласкаво, но погледът му беше празен.

— Не мисля, че мога да се заема с това, което ми предлагате, мистър Дийл.

— Защо не? Вие сте детектив, нали? Не е ли това вашият бизнес?

— Да.

— Това е работа за детектив, нали?

— Не.

— Защо не?

— Защото не може да обиколите целия континент, за да вземете баня в Пасифика. Усилията са прекалено големи. Казвате, че нямате доказателства. Подозирате ли някой?

— Не. Но съм абсолютно убеден... Включих се в разговора и казах на Улф:

— Аз трябва да тръгна.

Имаше къде да отида, но тръгнах най-вече, за да се махна оттам. Ядосах се, че Улф не иска да се заеме с този случай, но не можех да се разправам с него точно там, до хибридите на Хюит. За да избягам от тълпата, отворих една врата, на която пишеше „Частно“ и заслизах по стъпалата. Беше забранено за външни лица. Запътих се през джунгла от дървета, храсти, инструменти и препарати за поддръжка на растенията. Продължих по коридора, след което завих вдясно. Тази част заемаше голямо място в сградата, но знаех, че някъде наблизо има изход. До лявата страна бяха подредени принадлежности, които изглеждаха излишни. На дясната стена, където беше делението между коридора и главната зала, имаше няколко заключени врати, които водеха към Изложението. Като минах покрай една от тях с надпис „Ръкър и Дийл“, изпратих към нея въздушна целувка.

През вратата по-нататък влязох в главната зала. Там тълпата и шумотевницата бяха много по-големи отколкото преди час, когато с Улф минахме оттам. Изложенията от тази страна бяха серия от полуострови, с пътеки между тях, вдадени в главната зала. Заобиколих тълпата зрители и влязох в изложението на Ъпдъграф. Спрях зад един запъртък, който се мръщеше на листака.

— Здравей, Пийт — казах аз.

Той ми кимна и отвърна на поздрава. Бях срещнал Пийт онзи ден. Не го харесвах. По-точно беше ми противен. Очите му не изразяваха нищо, а белегът на носа му го правеше да изглежда като безнадежден случай. Беше учтив и ме накара да се почувствам като у дома си.

— Божурите ви изглеждат добре — казах аз. Отзад някой се изкикоти и направи забележка, която вероятно нямаше да чуя, ако

нямах добър слух. Обърнах се и видях Хелън Хокинсънс от Бронксвил.

— Да, мадам. Божури — отвърнах аз. — Какво е *Cimbidium miranda*? Вие не знаете. Какво е *Phalaenopsis*? Знаете ли?

— Не, не зная. Но знам, че тези са *Rhododendrous*. Божури! Хайде, Алис!

Погледнах ги как се отдалечават, поклащайки се, и се обърнах отново към Пийт:

— Извинете ме за отношението към вашите посетители, но не е тяхна работа дали ги наричам божури. Какво гледате? Търсите *Kurume Yellows*?

Той поклати глава:

— Какво питате за *Kurume Yellows*? — попита той.

— Нищо. Просто си приказвам. Чух Дийл да казва, че има такива и се чудя дали са разпространени. Няма нужда да ме гледате така. Аз нямам такива.

Той ми намигна:

— Кога чухте Дийл да казва това?

— Преди малко.

— Така и предполагам — той се повдигна на пръсти и огледа тълпата. — Виждали ли сте шефът ми?

— Не. Току-що дойдох...

Като че ставаше нещо. Пийт тръгна наляво. Аз се обърнах и тръгнах надясно покрай градина от рози в посока към „Ръкър и Дийл“.

Тълпата беше същата като преди. Беше още три без четвърт и хората не бяха започнали да се вкупчват около въжетата. В четири часа Ан и Хари щяха да легнат на тревата и Ан щеше да събуе обувките и чорапите си. Подобно представление не бе виждано досега на изложение на цветя. Минах зад някои дами, които бяха достатъчно ниски, за да не ми пречат на гледката. Хари стреляше с прашка по скалите, а Ан плетеше. Беше ми интересно да я наблюдавам. Не плетивото, а нея самата. Ан седеше на тревата и се правеше, че не забелязва никой. Хари беше не по-лош актьор. Не поглеждаше към публиката и не говореше, сякаш всичко това беше пантомима и никой от тях никога не бе обелвал дума. Но движенията му показваха, че е наясно, че ги наблюдават. Естествено, аз ревнувах, но не можех да не оценя Хари. Той беше приблизително на моя възраст. Косата и очите

му бяха тъмни, а на устните му грееше самодоволна усмивка. Беше прекалено самоуверен. Още една от причините да харесам Ан беше, че във вторник, докато обядваха, Хари беше поставил ръката си върху нейната и тя съвсем категорично я беше отхвърлила. Мислех си, че може би се пази чиста и неопетнена за мен, но без да го съзнава, защото още не беше ми се удал случай да говоря с нея. Не й се сърдех, че позволи на Луис Хюит да й подари черна орхидея и да я заведе на вечеря.

Изведнъж Хари скочи на крака и извика: „Хей!“ Това беше първата дума, която чух, произнесена от неговата уста.

Всички, включително и аз, погледнахме втрещено натам.

— Вие, Ъпдъграф! — извика Хари. — Махайте се оттам!

Беше някакъв млад мъж с брада, който идентифицирах като Фред Ъпдъграф — шефът на Пийт. В десния ъгъл, където изложението беше разделено с преграда, той беше възседнал предпазното въже и режеше едно клонче от божура.

— Ще докладвам за това! — извика Хари. Тълпата викаше от възмущение и за секунда помислих, че ще го линчуват. Това щеше да е голяма атракция, но всичко, което се случи беше, че две жени и един мъж тръгнаха към Ъпдъграф и започнаха да се карат с него. За вярване или не, Ан през цялото време не прояви никакъв интерес — явно беше родена актриса.

Часовникът ми показваше три и двадесет и пет. Беше минал повече от половин час, откакто оставих Улф на това странно място. Затова, разкайвайки се, тръгнах обратно да го потърся. Огледах се за Пийт. Мислех да му кажа, че неговият шеф е извършил престъпление, но не го видях наоколо. Докато вървах по коридора, забелязах недалеч от вратата на „Ръкър и Дийл“ жена със сиво палто с яка от кожа на катеричка, с малка синя шапка и синя чанта под ръка. Приблжих се и тя ме погледна смутено и ми се усмихна.

— Да не сте се загубила, сестро? — попитах я аз.

— Не — отвърна тя и усмивката й стана самоуверена. — Чакам някого.

— Мен?

— Не бих искала дори да прилича на вас.

— Добре. Не бих имал нищо против след седмица, но сега съм зает.

Продължих да вървя. На горния етаж намерих Улф. У. Г. Дийл беше още с него. Очевидно разговорът за това кой е опропастил изложбата на Дийл не ги беше занимавал досега. Разговаряха за наторяване, стерилни колби, присаждане на орхидеи... Седнах на пейката до тях. Улф отиде отново да огледа черните орхидеи. След няколко минути пристигна Луис Хюит с палтото си в ръка. Огледа се наоколо сякаш търсеше нещо и попита Улф:

— Случайно да съм си забравил бастуна тук?

— Не съм го виждал. А ти, Арчи?

— Не, сър.

— По дяволите! — каза Хюит. — Не бих искал да загубя точно този. И така, искате ли да разгледате някоя от орхидеите?

— Страшно много.

— Предполагам, че искате — подсмихна се Хюит. — Плен ми предложи десет хиляди долара за едно храстче. В брой, и то още утре. — Извади ключ от джоба си и се приближи до орхидеите. — Съжалявам, че съм принуден да ги охранявам като скъперник, но не мога да си позволя да изчезне нещо.

— Не съм комерсиален колекционер — каза Улф. — Аз съм аматьор като вас.

— Знам — съгласи се Хюит и извади едно от гърнетата. — Но, скъпи приятелю, не мога да си представя да се разделя и с листенце от тях, а да не говорим за цяла орхидея.

Сцената изглеждаше болезнена. Улф така му се подмазваше, че аз обърнах глава, за да прикрия чувствата си. Той го ласкаеше, съгласяваше се с него, усмихваше му се и аз започнах да очаквам всяка минута да предложи да му излиже подметките. Когато Хюит започна отново и отново да беседва за цветния прашец, Улф му се усмихна лъчезарно, сякаш беше възхитен. И накрая, когато Хюит предложи да му подари две разцъфнали азеали, той му благодари, въпреки че имаше двадесет вида по-добри от тях. В четири без петнадесет започнах да се чувствам неспокоен. Не само защото исках да цапардосам Улф затова, че се държеше като лигня, а и защото исках да го заведа при скаличките с поточето. Трябваше да му докажа, че е сгрешил, когато ми каза, че моята възлюбена е твърде дълга от коленете надолу. Исках да види и кулминацията на представлението, когато Ан щеше да

потопи крака във водата, да намокри Хари и да го извади от дрямката. В този момент винаги настъпваше голям смях.

Успокоих се, когато Улф и Хюит приключиха разговора си. Предполагах, че Улф ще ми даде да нося двете азеали, но той ги задържа при себе си, по една във всяка ръка, за да покаже на Хюит колко скъпоценни са му те. Голям подлизурко! Но най-лошото още не беше дошло. Тръгнахме по задните стълби и за мое учудване, на етажа под нас, видях нещо, което разпознах. Спрях и казах на Хюит:

— Това там е бастунът ви. Хюит го погледна и каза:

— Как, по дяволите, се е озовал там?

Улф ми каза да отида да го донеса!? Не исках да правя сцени пред Хюит, затова отидох и го взех.

Около дръжката му имаше намотана зелена връв. Махнах я и подадох бастуна на Хюит, контролирайки желанието си да го ръгна в ребрата. Той ми благодари, след което продължихме.

— Странно — започна Хюит, — със сигурност не съм го оставял там.

Вратата пред нас се отвори и един мъж излезе от нея. На вратата имаше надпис: „Разсадници Ъпдъграф“. Мъжът беше самия Ъпдъграф. Стреснат от това, че щеше да се сблъска с нас, той изчака, докато отминем. Малко след това, минавайки покрай други две врати, аз се отклоних към тази, на която нямаше табела, завъртях бравата и я отворих.

— Къде отиваш? — попита Улф.

— При водната нимфа. Епизодът с поточето. Мислех, че трябва да...

— Глупости! В тази лудница...

— Наистина си струва да се види — намеси се Хюит. — Възхитително е. И аз ще дойда.

Той се насочи към вратата, която бях отворил, а Улф го последва като редник след полковник.

На полянката, пред предпазните въжета, публиката се беше подредила плътно в пет-шест редици. Ние бяхме достатъчно високи, за да можем да виждаме. Ан пляскаше с крака в поточето. Коленете ѝ бяха красиви. Гордеех се с нея. Хари се беше опянал на тревата и бе закрил лицето си с вестник. Публиката ги обсъждаше възбудено. Ан пръскаше с вода цветята. Блестящи капки се стичаха по листата им.

— Очарователно! — каза Хюит.

— Възхитително! — добави Улф. — Арчи, ще бъдеш ли така добър да подържиш азеалите? Бъди внимателен!

Направих се, че не го чувам и се приближих вдясно. Искях да огледам по-добре десния крак на Хари. Беше застанал в неестествена поза за човек, който спи. Повдигнах се на пръсти, за да огледам над главите на хората и реших, че или обувките го убиват или се прави на йога. Погледнах Ан, точно когато поглеждаше часовника си. Тя извади краката си от водата, погледна Хари закачливо и го опръска с вода.

Хари не реагира и не каза своята реплика. По сценарий той трябваше да трепне и да се направи на учуден. Но не се помръдна. Ан се втренчи в него. Някой каза:

— Напръскайте го пак!

Имах странното чувство, че това не беше смешно като имаме предвид в каква поза бяха краката му. Приближих се напред и прекрачих въжето. Един пазач препречи пътя ми. Аз го избегнах и почти бях стигнал до Хари, когато той сграбчи ръката ми:

— Хей, вие...

— Млъкнете!

Дръпнах за секунда вестника от Хари, колкото да зърна лицето му, и го върнах обратно. Замириса ми на нещо смътно познато.

— Какво е това? Какво става? — чу се глас зад мен.

Това беше първият път, когато чух гласа на Ан. Не се обърнах да ѝ отговоря, защото бях видял мъха по скалите, точно зад главата на Хари. Храстите ми пречеха да видя горната част на главата му, затова протегнах ръка. Пръстът ми напипа нещо топло и меко като ябълков пай. Отдръпнах ръка и започнах да изтривам пръстите си в тревата. Когато погледнах, видях че това са босите крака на Ан. По тях бях размазал кръв.

[1] Черни орхидеи — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Станах и казах на Ан: — Обуйте си обувките и чорапите.

— Какво...

— Правете каквото ви казвам!

Пазачът беше онемял. Устата му беше отворена и изглеждаше глупаво. Казах му:

— Извикайте полиция!

Погледнах за Хюит, но видях Фред Ъпдъграф, застанал зад въжетата, обърнат към нас. Беше се втренчил в Ан. Когато казах и на него да извика полиция, той се обърна безмълвно и тръгна. В този момент гласът на Улф се извиси над врявата:

— Какво, по дяволите, правиш там?

Не му обърнах внимание и извиках към тълпата:

— Дами и господа, това е всичко за днес. Мистър Гулд е получил пристъп. Ако сте разумни, ще отидете да разглеждате цветята. Ако ви гложди любопитството, останете, но зад предпазните въжета.

Вляво светна електрическа крушка. Отдясно един мъж с камера се промъкна под въжето. Пазачът реагира незабавно. Бях доволен да видя, че Ан запази самообладание. Сигурно беше видяла това, което бях размазал по краката ѝ. Седеше на тревата и се обуваше сърчно.

— Арчи!

Гласът на Улф доби заплашителен тон. Знаех защо е нервен. Искеше да го изведе оттук и да го закарам вкъщи. Когато извика името ми отново, му обърнах гръб, за да посрещна полиция. Един едър дюстабанлия без врат си проправяше път през тълпата. Прекрачи въжето и тръгна към нас. Препречих му пътя към Хари.

— Какво е станало с него? — грубо попита той. Отдръпнах се настрана и му направих път. Той се спря, вдигна за секунда вестника от лицето му и го постави обратно.

— Арчи! — измуча Улф.

Някои от зрителите успяха да видят лицето на Хари и незабавно реагираха. Въжетата се опънаха до скъсване от натиска. Пазачът

препречи пътя им. Ан беше станала на крака. Фред Ъпдъграф се беше върнал.

— По дяволите! Той е мъртъв! — каза полицаят.

— Вие го казвате — съгласих се аз. — Да ви помогна с нещо?

— Вървете си!

Не исках да казвам това, което знаех. Тръгнах към Улф, за да не го изнервя до крайност. Двамата с Хюит стояха малко встрани от тълпата.

— Задръжете си азеалите! — казах на Улф, докато минавах покрай него.

— Дявол да те вземе...

— Казах ви! Задръжете си ги!

Хукнах към телефонните кабинки, пуснах няколко монети и набрах номера. Поисках вътрешен номер 19, казах си името и попитах за инспектор Креймър. Чух гласа му:

— Какво искаш?

— Аз? Нищо. Помагам ви в работата. Улф и аз сме на Изложението на цветята...

— Зает съм!

— Добре. В такъв случай ще станете още по-зает. Изложението на „Ръкър и Дийл“ на третия етаж. Убит е човек. Застрелян в черепа. Лежи на тревата, охраняван от някакъв тип, който никога не би могъл да стане инспектор. Това е всичко.

— Чакай малко!

— Не мога. Зает съм.

Излязох от телефонната кабинка и се смесих с хората. За краткото време, през което ме нямаше, тълпата се беше удвоила. Пазачът беше получил подкрепление, Ан и Фред Ъпдъграф ги нямаше, а Улф и Хюит се бяха отдалечили до градината с рози. У. Г. Дийл беше с тях. Улф се загледа в мен. Все още държеше в ръцете си азеалите.

— ...Чувствам някаква отговорност за случилото се — беше казал Хюит. — Аз съм хонориран президент на Комитета — продължи той. — Не искам да избягам от отговорност, но какво мога да направя? Погледнете тези хора...

— Този полицай — каза Дийл, — е малоумен. Не ме допуска до собственото ми изложение. За малко да ми счупи рамото!

Той местеше рамото си нагоре-надолу с болезнена гримаса.

— Извикайте лекар... — продължи Дийл.

— Няма нужда от лекар. Хари е мъртъв.

Те ме изгледаха учудено. Дийл спря да разтвива рамото си:

— Мъртъв? Мъртъв ли казахте? — той се обърна и тръгна нагам.

— Нали казахте, че е получил пристъп! Как така е мъртъв? От какво е умрял? — попита ме Хюит.

— Той просто не диша.

— Арчи! — каза Улф с възможно най-заплашителния си тон. — Стига вече! Преди цял час те помолих да вземеш тези цветя от мен. Взemi ги и ме закарай в къщи.

— Да, сър — взех цветята. — Но сега не мога да тръгна. Гледам за...

— По дяволите! — каза Хюит. — Какво нещастие... Бедният Дийл... Трябва да го видя... Извинете ме.

Той тръгна по главната пътека.

В далечината видях обекта, който очаквах. Различих сивото палто с яка от катеричка. После се изгуби от погледа ми. Поставих цветята в ъгъла на розовата градина и се втурнах напред, преди Улф да успее да каже нещо. Не ме беше грижа колко ще го засегне това, но все пак погледнах през рамо назад, за да видя какво прави. Лицето му беше яркочервено. Бих се обзаложил, че този следобед е смъкнал няколко килограма.

За да не правя слалом между тълпата, заобиколих и излязох от другата страна. След минута я видях. Започнах да вървя след нея бавно, за да не изглеждам подозрителен. Когато се озовах точно зад нея, видях че синята ѝ кожена чанта беше под мишницата на дясната ѝ ръка. Аз носех в моята палтото на Улф. Под това прикритие издърпах чантата ѝ внимателно. Тя беше толкова задълбочена в това, което се опитваше да види, че не забеляза кога чантата ѝ премина от нейната ръка под палтото на Улф. Хвърлих ѝ поглед докато се отдалечавах, поднасяйки извиненията си на зяпачите.

В мъжката тоалетна на втория етаж заключих вратата и отворих чантата. На нея имаше монограм — Р. Л. Вътре беше пълно със съвсем обикновени неща — носна кърпичка, портфейл и т.н., но не това ме интересуваше. Искях да разбера името и адреса ѝ и ги намерих. Те бяха на плик, адресиран до мис Роуз Лашър, улица „Мороу“ 326, Ню Йорк. Преписах адреса и името в бележника си. Писмото беше от Ели,

която обясняваше защо не може да върне двата долара. Това, което ме заинтересува повече, беше една изрезка от „Газет“, на която имаше снимка как Хари и Ан играят сцената си. Не беше скъсана, а внимателно изрязана и сгъната.

Върнах цялото съдържание обратно в чантата. Отидох отново на третия етаж, открих я в тълпата до предпазното въже и поставих ръка на рамото ѝ.

Тя обърна глава към мен:

— Какво правите... — възмути се тя.

— Добре, сестро. Това съм аз. Нося чантата ви.

— Моята чанта?

— Вие я изпуснахте и рискувах живота си, за да я взема. Ваша е, нали?

— Разбира се, че е моя! — тя я грабна от ръката ми.

— Няма ли да ми благодарите?

Тя измърмори нещо. Огледах се наоколо. Бяха пристигнали още четирима полицаи в униформи. Всички бяха на полянката. Един от тях стоеше до Хари и гледаше лекаря, който стоеше на колене със стетоскоп в ръка. У Г. Дийл, с ръце в джобовете, седеше до полицаия и се мръщеше. Нямаше признак, че някой от присъстващите се интересува от мъха по скалите. Обърнах се отново, заобиколих градината с рози и тръгнах да потърся Улф. Но от него нямаше и следа. Беше си тръгнал. Двете саксии с азеали си стояха още на пода, но той се беше изпарил.

„Проклет хипопотам! — помислих си аз. — Той ще се загуби! Ще бъде отвлечен! Ще се заблуди в тълпата! Ще се простуди!“

Слязох обратно до мъжката тоалетна на втория етаж, извиках името му, но отговор не последва.

Качих се отново до четвъртия, до лехите с орхидеи. И тук го нямаше. Слязох обратно на първия етаж, излязох през главния вход и отидох до мястото на 46 улица, където бях паркирал колата. Нямаше го и там. Беше март и имаше виелица. „Нашият малък Ниро“ — помислих си. — „Навън в такава нощ и без палто...“

Беше пет без четвърт. Започнах да мисля логично. Дали беше взел такси? Не, той мразеше такситата. Какво ли ми е намислил за това, че го оставих сам? Беше лесно да отгатна. Би искал да ме застреля, после да поседне и да изпие една бира. Но сега не можеше да

ме застреля, защото не му бях под ръка. А къде ли би могъл да пие бира?

Върнах се, платих отново входа за Изложението, изкачих стъпалата на един дъх и тръгнах към вратата на ъгъла, на която имаше табела „Офис“. Около мен имаше много хора. Някой ме хвана за ръкава, докато поставях ръката си на бравата. Познах го. Беше сивокосият старик, когото вчера бях видял да наблюдава Ан така, сякаш казваше молитвата си. Носеше стара шапка. Изглеждаше разтревожен и пръстите му върху ръката ми трепереха.

— Моля ви — каза той, — ще предадете ли това на мис Ан Трейси, ако влизате вътре?

— Тя вътре ли е?

— Да. Видях я да влиза.

Взех сгънатото парче хартия и казах, че ще ѝ го предам. Отворих вратата, влязох и се озовах в антре, където зад едно бюро стоеше жена с уморен вид. Усмихнах ѝ се подкупващо, разгънах листа и започнах да чета:

„Скъпа дъще,

Надявам се, че не си в опасност. Аз съм отвън.

Ако има нещо, моля те, кажи ми.

Баща ти.“

Беше написано с химикал на скъпа бяла хартия. Сгънах го отново, докато си мислех, че трябва да купя нова шапка на бъдещия си тъст.

— Искате ли нещо? — попита ме с тъжен глас жената зад бюрото. Казах ѝ, че имам важно съобщение за мис Ан Трейси, при което тя отвори уста да каже нещо, но се отказа и посочи една от трите врати. Отворих я и първото нещо, което видях, беше Ниро Улф, седящ на стол, почти толкова голям, че да го побере. Зад него имаше табла с четири бутилки бира. В ръката си държеше чаша.

Логиката ми се оказа вярна.

На другия стол, отдясно, с лице срещу него, седеше Ан. Точно срещу бюрото отляво седеше Луис Хюит. Зад друго бюро седеше мъж,

който не познавах. Той пишеше нещо. Имаше и още един, който седеше до прозореца заедно с Фред Ъпдъграф.

Улф ме видя, че влизам, но започна да говори на Ан, без да ми обърне внимание:

— ...Въпрос на нерви. Това зависи от окислението на кръвта. Най-забележителният случай на самоконтрол, който някога съм виждал, беше в Албания, когато едно магаре, имам предвид обикновено четирикрако магаре, се катурна по скалата...

Заговорих:

— Извинете ме — казах студено, — имам нещо за вас, мис Трейси — подадох ѝ листа.

Тя ме погледна, взе писмото, отвори го и го прочете:

— О-о — каза тя. Огледа се наоколо и попита: — Къде е той?

— Навън.

— Но аз... — тя сбърчи вежди. — Бихте ли му казали... Не, не. Аз ще отида.

Ан стана и се запъти към вратата. Станах, за да ѝ отворя. Видях, че и Хюит има същото намерение, затова ускорих крачка, за да го изпреваря. В този момент един мъж от другата страна се втурна срещу нея и почти я събори. Хванах я за ръка, за да ѝ помогна да запази равновесие. И в този случай изпреварих Хюит.

— Извинете — каза натрапникът. Очите му огледаха цялата стая и се спряха отново на Ан. — Вие ли сте Ан Трейси?

— Тя е мис Ан Трейси — каза Хюит. — И това едва ли е начина...

Ан отново се запъти към вратата. Мъжът ѝ препречи пътя с ръка.

— Къде отивате?

— Да видя баща си.

— Къде е той?

Фред Ъпдъграф се намеси, като протегна ръка към натрапника, за да му даде урок.

— Липсват ви добри обноски — каза грубо той. — Каква ви е работата да...

— Разрешете ми — намесих се аз, — това е инспектор Креймър от отдел „Убийства“. — Посочих и мъжа зад него: — А това е сержант Пърли Стъбинс.

— Дори да е така. Какво от това? — каза Луис Хюит с неудовлетворение. — Трябва да се въздържате от употребата на сила. Тя само искаше да говори с баща си. Казвам се Луис Хюит, инспекторе. Мога ли да попитам...

— Къде е баща ви?

— Точно зад вратата — казах аз.

— Пърли, върви с нея. Мис Трейси, после се върнете тук.

Пърли тръгна след нея. Вратата беше отворена и У. Г. Дийл влезе. Устните му бяха по-тънки от всякога, той пресече стаята и седна на стола в далечния ъгъл.

— Здравейте, Улф! — каза Креймър.

— Как я карате, инспекторе? — Улф се изправи на крака и каза:

— Хайде, Арчи! Трябва да тръгваме!

— Не! — извика Креймър.

— Не? — попита Улф. — Какво не?

— Гудуин не може да тръгне! Не и преди да съм го разпитал.

— Той трябва да ме закара вкъщи.

— Не и сега.

— Може ли да ви попитам за какво е всичко това? — попита Хюит с нарастващо неудовлетворение. — Такъв надзор над мис Трейси... Това отношение?

— Мистър Хюит, седнете! — Креймър огледа присъстващите: — Всички да седнат! Мис Трейси, намерихте ли баща си? Пърли, донеси ѝ стол! Гудуин, седни, това се отнася и за теб!

Намерих стол за Ан, след което се обърнах към инспектора:

— Не, благодаря. Нервен съм.

— В деня, в който те видях наистина нервен, ще се обръсна с касапски нож. Мога ли да те попитам, когато ми се обади по телефона, откъде знаеше, че този мъж е застрелян в главата?

Чуха се реплики на учудване от присъстващите. Ан не реагира. Тя вдигна глава, ноздрите ѝ побеляха и това беше всичко. Възхищавах ѝ се през цялото време. Хюит възкликна:

— Застрелян?

Фред Ъпдъграф добави:

— Кой е застрелян?

— Хари Гулд! — Обърнах се към Креймър: — Както виждате, не разправям насам-натат. Пазя го за вас.

— Откъде разбра?

— Боже Господи! — каза Хюит и се намести по-удобно на стола си.

— Няма какви показания да ви дам — погледнах Креймър в лицето. Беше пребледнял като мъртвец. — Видях неравна дупка в мъха на скалата зад Хари. От мястото, където се намирах, нямах възможност да видя върха на главата му. Затова отидох и я докоснах. Работата ми замириса още като видях, че краката му са кръстосани в неестествена поза.

Ан преглътна нервно.

— Дявол да те вземе! — ядосано каза Улф. — Трябваше да се досетя!

— Защо точно ти го видя пръв? — попита Креймър. — Прекрачил си въжетата и си се затичал към него. Защо го направи?

— Защото когато мис Трейси го напръска с вода, той не се помръдна. Освен това вече бях забелязал неестествената му поза.

— И как така го забеляза?

— А-аа! — казах аз. — Сега ме хванахте. Според вас защо някой забелязва нещо?

— Особено нервен мъж като теб — отвърна ми той саркастично. — Какво търсеше там? Защо дойде тук?

— За да взема мистър Улф.

— Той заради този случай ли е тук?

— Дяволски добре знаете, че не е. Той никога не отива някъде по такъв повод. Дойде тук, за да разгледа цветята.

— Защо избрахте точно този етаж от Изложението?

— По същата причина, по която и всички останали. Да наблюдаваме как мис Трейси пляска крака в поточето.

— Познаваше ли мис Трейси? Или Гулд? — Не.

— А вие, Улф?

— Не — отговори Улф. Креймър се обърна към мен:

— Значи видя дупката в мъха на скалата и неестествената му поза... Как разбра, че е застрелян? Може би си лежал скрит в храстите и си се прицелвал в скалите?

— Ако не внимавате, ще ме хванете пак натясно. Знаете, че моят мозък мисли преди да е станало нещо. Тази сценка се разиграваше

всеки ден в един и същи час и Гулд поставяше главата си винаги на едно и също място.

— Откъде знаеш това?

— Мистър Улф ме изпрати тук миналите дни, за да огледам орхидеите. Купчината скали е само на осем или девет инча от главата на Гулд. Вкарвате оръжието между скалите, закрепвате го, прицелвате се и възстановявате мъха, който е паднал. Скалите и мъхът ще заглушат изстрела. Никой не би чул нищо в тази шумотевица. А и какво ако бяха забелязали нещо? Привързвате към спусъка връв, но зелена, за да не се забелязва сред листака. Когато настъпи моментът, някъде между четири и четири и десет, дръпвате връвта.

— Да дръпнеш връвта как? Откъде?

— О, имате избор! — магнах с ръка. — Скривате се в шубраците и дръпвате връвта. После се изнизвате към коридора през задната врата на Изложението. Ако връвта е достатъчно дълга, бихте могли да я промушите през процепа на вратата и да я дръпнете направо от коридора. Това ще е по-безопасно. Ако сте луд, можете да завържете връвта за бравата на вратата. Така който и да я отвори, ще дръпне спусъка. Ако сте още по-луд, правите примка в другия край на връвта и я провесвате през храстите в поточето. Събувате обувките и чорапите си, започвате да пляскате с крака, хващате с пръсти примката и дръпвате. Кой би заподозрял нещо?

— Това е лъжа!

Тази гневна фраза беше на Фред Ъпдъграф. Той застана срещу мен. Брадата му потрепна лицемерно. Някой можеше да си помисли, че съм гъсеница, ядяща най-красивия му божур.

— Глупости! — каза У. Г. Дийл, без да се помръдне от стола си.

— Изглежда, че... — саркастично започна Луис Хюит.

— Пфу! — прекъснах го аз. — Ех, че сте кавалери! Аз не бих позволил и косъм да падне от главата ѝ. Не предполагате ли, че инспекторът е мислил за това? Знаем как работи мозъкът му.

— Аз знам как работи твоят мозък! — очите на Креймър се спряха върху мен. — Ще говорим за това по-късно, след като разпитам мис Трейси. Оръжието наистина е било скрито зад мъха на скалите и за спусъка е имало завързана зелена връв.

— Колко дълга е била?

— Достатъчно. Какво друго искате да знаете? Поклатих глава:

— Ако нямате някакво предположение...

— Какво друго искате да знаете?

— Засега нищо.

— Ще видим — Креймър се огледа наоколо. — Има ли някаква стая, където да поговоря насаме с мис Трейси?

Мъжът, който пишеше нещо на бюрото, стана:

— Разбира се, инспекторе. Вратата там...

— Кой сте вие?

— Казвам се Джим Хоули, от персонала съм. Мисля, че там няма никой. Ще погледна...

В този момент вратата откъм антрето се отвори и влезе делегация от четирима. Отпред вървеше детектив от полицията, след него една дама, след нея моят приятел Пийт с безизразните си очи и един полицаи в униформа. Дамата носеше сиво палто, с яка от катерички, синя шапка и синя кожена чанта под ръка.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Креймър въздъхна и попита: — Какво става, Мърфи?

— Да, сър — детективът изпъчи гърди. Имаше вид на военен. — Било е около три и половина, когато тази жена е видяна в коридора да отваря вратата към изложението на „Ръкър и Дийл“.

— Кой я е видял?

— Аз — отговори Пийт.

— Кой сте вие?

— Казвам се Пийт Аранго. Работя в „Разсадници Ъпдъграф“. Това е шефът ми Ъпдъграф. Бях тръгнал към задната врата на изложението, за да взема малко бисквити и...

— Да вземете какво?

— Бисквити. Обичам бисквити. Искях да ги взема от личното ми шкафче в коридора.

— Добре. Обичате бисквити. И какво видяхте?

— Видях я да отваря вратата на „Ръкър и Дийл“. След това, което се случи, си спомних и казах на полицая...

— Видяхте ли я да влиза вътре? Пийт поклати глава:

— Каза ли нещо?

— Не. Вероятно нямаше какво да каже.

— А вие?

— Не. Отидох до шкафчето си и взех бисквитите. Тя трябваше да е тръгнала нанякъде, защото когато се върнах, не беше там. После слязох отново на етажа и видях...

Креймър се обърна към младата жена и попита:

— Как се казвате?

— Не е ваша работа! — троснато отговори тя.

— Да, сър — каза детективът. — Тя не иска да сътрудничи.

— Какво имате предвид като казвате, че не искам да сътруднича?

— Изглеждаше възмутена, но ѝ личеше, че е уплашена.

— Признавам, че бях отворила вратата и че погледнах вътре, но какво от това? Попаднах в коридора по погрешка и търсих откъде да

изляза. Защо да ви казвам името си? За да го видя утре във вестниците ли?

— Защо не сте излязла по пътя, по който сте влязла?

— Бях влязла от другата страна и тъкмо си помислих... Хей! Здравейте!

Всички погледнаха натам. Тя гледаше Фред Ъпдъграф. Фред се изчерви, когато срещна погледа ѝ.

— Добре — явно той мислеше, че трябва да каже нещо.

— Това бяхте вие. Когато отворих вратата, бяхте наведен надолу и гледахте нещо.

— Разбира се. Разбира се, че бях аз — отговори Фред.

— Зад вратата на „Ръкър и Дийл“? — попита Креймър.

— Да.

— И вие ли се бяхте загубил? — Не.

— Какво търсихте там?

— Бях... — Фред преглътна.

Беше почервенял и после изведнъж стана самоуверен. Не можеше да се каже какво се е сетил, но това стана ясно, когато заговори. Заговори силно, сякаш не искаше някой да пропусне това, което ще каже:

— Търсих мис Трейси. Вече цяла седмица я търся. Името ми е Фред Ъпдъграф и имам изложение тук. Търсих мис Трейси!

Последното изречение прозвуча като квичене. Креймър беше неудовлетворен:

— Ще поговоря с вас по-късно, мистър Ъпдъграф — той се обърна към сержанта: — Пърли, ще останеш тук с мистър Ъпдъграф, Гудуин, тази млада жена и този Пийт. Мърфи, ела с мен и мис Трейси. Останалите могат да си вървят.

— Един момент! — Хюит, който все още стоеше прав, направи крачка напред. — Казвам се Луис Хюит.

— Така и разбрах — изгрухтя Креймър.

— Имам задължения тук като хоноруван президент на Комитета. Без всякакво желание да се намесвам във вашата работа, мисля, че мис Трейси, която е само една млада дама, трябва да бъде предпазена от тези неприятности.

— Позволете ми, Хюит — У. Г. Дийл беше станал и се разхождаше. Погледна Креймър: — Аз съм работодателят на мис

Трейси и трябва да се грижа за нея. Ако нямате нищо против, ще дойда с вас.

Държах под око Ан, защото знаех, че най-добрият момент да заинтригуваш една жена е когато тя е под стрес. Мислех, че тя се справя добре. След цели четири дни като център на вниманието и главна атракция на изложението, след вечерята си с Луис Хюит, тя беше застрашена да се замеси в мърсотията около това убийство. Предизвика уважението в мен, особено след като обясних как човек би могъл да дръпне спусъка с нозете си. Дори в този критичен момент тя беше запазила самообладание. Сега тя трябваше да се държи добре и да не търси помощ от работодателя си. Явно го съзнаваше, затова всичко, което направи, беше да погледне У Г. Дийл безизразно.

Креймър каза, че Ан не се нуждае от защита и заедно с нея и с Мърфи влезе през вратата в срещуположния ъгъл.

— Мистър Креймър! Ако обичате...

Беше гласът на Ниро Улф. С усилие прикрих усмивката си. Беше се прежалил да помоли Креймър да го закарам вкъщи. Надявах се да каже „Да“.

По-късно, когато вече бяхме в колата, Улф се беше разбеснял. Не казах нищо и бях го ръгнал леко, за да го раздразня още повече. Такъв шанс не бях имал отдавна.

Креймър се беше върнал:

— Какво желаете?

— Искам — започна Улф — да довърша разговора си с мистър Хюит.

— Вас никой не ви задържа.

— Искам да говоря с него насаме. Бих искал да намеря някъде свободна стая.

— Нали вече ви казах, че сте свободни.

— Но мистър Гудуин трябва да ми води бележките. Той ще бъде на ваше разположение, когато ви потрябва. Официално не можете да го задържите, докато не сте предявили...

— О, по дяволите! Приказки за орхидеи! Всичко, което искам, е, когато Гудуин ми потрябва, да бъде налице.

Креймър влезе в стаята и вратата зад него се затвори. Погледнах Улф, без да се опитвам да се прикривам. Пърли Стъбинс го погледна подозрително. Улф не забелязваше никой от нас и тихичко си говореше

с Луис Хюит. Той кимаше без ентузиазъм. Двамата тръгнаха към външната врата. Улф вървеше зад него. — Хайде, Арчи! — обърна се Улф към мен.

Пърли се изправи срещу мен:

— Къде отивате?

— В другия край на коридора — каза Хюит. — В стаята отсреща.

Пърли беше бесен. Дори не се усмихна, когато го сръгах, минавайки покрай него.

Стаята в другия край на коридора беше съвсем обикновена. С един прозорец, няколко малки дървени маси и четири стола. Тъжната жена, която бях видял преди, влезе, включи лампата и отново излезе. Улф погледна столовете и ми хвърли един поглед, но го отбягнах, защото не бях в настроение да мъкна столове. Улф сви устни и седна с голямо усилие.

— Седнете, мистър Хюит — покани го той. Хюит остана прав:

— Давайте направо — той ме погледна и се обърна направо към

Улф: — Какво толкова тайно имате да ми казвате?

— Има какво — каза Улф. — Уверявам ви.

— За орхидеите? Това ми звучи...

— Не за орхидеите. За убийството. Знам кой е застрелял този човек.

Хюит зяпна от изненада:

— Знаете кой го е застрелял?

— Да, знам.

— Но, скъпи ми мистър Улф — Хюит беше учтив, — това едва ли е предмет на поверителен разговор с мен...

— Предпочитам да го обсъдя първо с вас. Мисля, че трябва да говорим максимално тихо. Много е вероятно някой полицаи да е залепил ухо до вратата.

— Това мелодраматично...

— Моля ви, мистър Хюит, това не е мелодрама. Въпрос на гледна точка. Искам да ви дам свежа информация за смъртта на Хари Гулд. Спусъкът е бил дръпнат от моя асистент, мистър Гудуин... Моля ви, оставете ме да довърша. Нека първо да видим какви са фактите. Арчи?

Наложих ми се да седна. Това ме обезоръжи. Погледнах Улф и му казах горчиво:

— Какво ще стане, ако ви съборя от стола, за да млъкнете?

— Не можеш. Видях парчето връв, което махна от бастуна на Хюит. Може да се каже, че твоето представление днес беше сравнително добро. Рязко ли издърпа връвта? Това е единственият детайл, който ми липсва.

— За какво, по дяволите е всичко това? — попита Хюит. — Ако наистина...

— Моля ви, мистър Хюит, казах ви да говорите тихо. Ще ви опиша набързо ситуацията. Може би трябваше да го кажа на мистър Креймър...

— Рязко издърпах връвта — отговорих аз. — Усетих малко трепване, но тогава не го забелязах, защото бях много нервен.

Улф кимна:

— Знам, че беше нервен. Това, което бих казал на мистър Креймър, е че мистър Луис Хюит беше загубил бастуна си и че малко по-късно, в коридора на третия етаж сме го видели да лежи на пода с край обърнат към процепа на вратата, водеща към изложението на „Ръкър и Дийл“. Че това е станало в четири без двадесет и че мистър Гудуин е вдигнал бастуна и е усетил рязко дръпване. Той казва, че е било леко трепване, но е бил нервен и не го е усетил. Около дръжката на бастуна е била намотана зелена връв, която мистър Гудуин е отвил, преди да върне бастуна на мистър Хюит.

— Не видях никаква връв — каза Хюит.

— Може и да не сте — съгласи се Улф. — Хората, които имат власт и сила не забелязват дребните неща. Но мистър Гудуин със сигурност я е видял и я е дръпнал. Освен това я видях и аз. Това дръпване безспорно е задействало спусъка. Така би изглеждал моят доклад до мистър Креймър при настоящите факти.

— Казах ви, че не съм виждал никаква връв!

— Но ние я видяхме! Не повишавайте глас, мистър Хюит. Да повтаряме ли, че мистър Гудуин я е докоснал? Надявам се, не мислите, че искаме да ви натопим?

— Не, не мисля — Хюит погледна вратата, после мен и отново заговори на Улф: — Не, разбира се, не предполагам, че искате да ме натопите. Но това е немислимо! — Той спря и се втренчи: — Какво е това?

— Парчето връв — каза Улф.

— Дотук добре — казах аз и седнах. Хюит искаше да каже нещо, но не можа да измисли какво и също седна.

— Вие мистър Хюит, мистър Гудуин и мистър Дийл ме оставихте там сам — продължи Улф. — Оставихте и азеалите на пода. Между другото, имам подобри азеали от тези. Много по-добри. От собствената ми реколта... Започнах да размишлявам. Това беше странно, като се има предвид колко бях засегнат, че са ме оставили самичък. Не казвам, че предугаждах този момент, но бях видял достатъчно, за да бъда подтикнат да отида в коридора, да намеря това парче връв на пода и да го взема. Несъмнено връвта, която беше намотана около бастуна ви. Мистър Креймър може да я сравни с връвта, вързана за спуська. Тогава ще разбере, че нашето предположение е истина, но само ако му дам това парче връв. Мислите ли, че ще го направя?

— Боже Господи! Моят бастун! Боже Господи, разбирате ли, че това е моят бастун!

— Точно така — съгласи се Улф. — Не говорете толкова високо! Разбирам! Който и да е намотал тази връв около бастуна ви, е смятал, че мястото, където го е оставил, е подходящо. Връвта е минавала под вратата. Надявал се е някой случаен човек да мине и да му свърши работата. Ако това не е станало до три и половина, той е щял да го направи лично. Съмнявам се, че това ще доведе до някакви официални подозрения срещу вас, но журналистите няма да ви простят. Те не са по-малко ловки от мистър Креймър.

— Боже Господи! — изохка Хюит. — Това е... — той преплете пръсти и продължи: — това е ужасно!

— О, не бих казал, че е ужасно. По-скоро неприятно.

— Ужасно си е. За мен и за Хюит... — казах аз.

— Може би за Хюит — започна Улф. — Ето защо трябва да ви интересува. Искам тези орхидеи. Искам ги и трите!

Това изцяло промени нещата. За около две секунди лицето на Хюит се промени. Досега бяха застрашени неговата репутация, може би живота и свободата му. Но сега беше съвсем различно — това засягаше неговата собственост. Сърцето му се беше свило. Той погледна Улф лукаво:

— Значи затова е била цялата работа. Това е изнудване! Изнудване! Не! Няма да ви мине номера!

— Значи няма? — Не!

— Много добре. Тогава няма да взема орхидеите, но ще си спестя много неприятности. Арчи, повикай мистър Креймър! Кажи му, че е важно. Нямам намерение да стоя повече върху това столче.

Запътих се към вратата, но бавно. Знаех, че е в кърпа вързан, защото не повиши глас. Беше война на нерви.

— Изнудвате ме! — Хюит изсъска през зъби.

— Хайде, Арчи, върви! — каза Улф.

Бях поставил ръката си на дръжката на вратата.

— Чакай малко! — каза Хюит. Продължавах да държа ръката си на дръжката, но обърнах глава. — Тогава една от орхидеите. Изберете я вие! — каза той на Улф.

Върнах се и седнах. Улф поклати глава:

— Казах и трите. Няма да се пазаря. Мисля, че съм ги заслужил. Вие може да го наричате изнудване, за да прикриете чувствата си, но питате ли мен? Възможно е да се окаже, че доказателството, което прикривам от мистър Креймър, е съществено. Не възнамерявам да закрилям убиеца. Ако прикривам това, то е, защото смятам да го открия и разоблича, без да използвам това доказателство. В случай, че се проваля, ще трябва да разкажа всичко на мистър Креймър, за съжаление, и ще съм принуден да ви върна орхидеите, което е немислимо. Така че не трябва да се провалям.

— Мога да ви дам две от тях. Само две. Ще ви бъдат предадени, когато изпълните своята част от сделката.

— Не — каза Улф. — И трите. И ще ги взема сега. Вие трябва да ми вярвате. Аз не ви вярвам, защото ако се окаже, че вие сте убили онзи човек, аз няма да мога да ги взема.

— Вие имате безочие дори да помислите че...

— Не казвам това. Само премислям възможностите. Щях да съм глупак, ако не мислех за това. — Улф постави ръка на ръба на масата в очакване и стана от столчето: — Прибирам се вкъщи, където мога да седна на истински стол и да работя. Ако обичате, качете се с мистър Гудуин и му дайте орхидеите, за да мога да ги взема със себе си...

ГЛАВА ПЕТА

Имах шанс да си съставя план, докато Улф се разхождаше насам-натам. Бяхме се върнали в другата стая и поканихме хора за утре на обяд — У. Г. Дийл и Фред Ъпдъграф. Очевидно Улф смяташе да прекара вечерта в размишления и да обядва с тях на следващия ден, за да съобщи резултата. Хюит отказа да ми помогне и да носи по стълбите орхидеите. Изглежда, не ме харесваше. След като покани Дийл и Ъпдъграф, Улф влезе, без да почука в стаята, в която бяха Креймър и Ан.

Приближих се до външната врата към Пърли Стъбинс, седнах на един стол и го погледнах насърчително. Той винаги ставаше неспокоен, когато се срещнеше с мен или с Улф, а когато бяхме двамата заедно, направо не можеше да стои на едно място. Противно на очакванията ми той ме погледна мило вместо да изръмжи.

— Виж, Пърли — започнах аз, — там стои една дама, която си води бележки. Дамата отсреща. — Тя седеше в далечния ъгъл. Палтото и синята ѝ чанта бяха все още под ръка. — Тя е измамница — китайски шпионин! И аз съм такъв. Ние бяхме изпратени да свършим тази работа от Хуу Флунг Дунг. Ако не вярваш, гледай какви кодови разговори водим.

— Върви по дяволите — предложи ми Пърли.

— Ти само гледай.

Пресякох стаята и заставах точно пред нея така, че Пърли да не може да вижда лицето ѝ.

— Здравейте, скъпа, стара приятелко — казах ѝ тихо.

— Нервен сте — каза тя.

— Нервен? Аз?

— Скъпи, стари приятелю, никога не съм ви виждала преди.

— А — ха! — наведох се и ѝ се усмихнах. — Не сме имали шанса да се запознаем. Но бих могъл да кажа, че съм ви видял в този коридор в три и половина да търсите някого. Те ще ми повярват. Не мислите ли? Ще трябва да давате дълги обяснения кого сте търсили

там. Мислете бързо и не се шегувайте с мен. Освен това ви моля да контролирате лицето си и да намалите тона.

Ръцете ѝ под палтото трепереха:

— Какво желаете?

— Искам да ви опозная. Махам се оттук след минута, защото трябва да закарам шефа у дома, но не след дълго ще се върна, за да поговоря с инспектора. После ще отида в Гранд Сентръл и очаквам да сте на задния ред. Ще бъдете ли там?

— Да.

— Сигурна сте? — Да.

— Би било добре. Ако всичко е наред, ще ме забравите и все едно, че никога преди не сте ме виждала. Ако продължавате да не сътрудничите на полицията, вероятно ще ви сложат опашка, като си тръгнете оттук. Не се опитвайте да им избягате. Ние ще се погрижим за това, след като излезем от киното. Разбрахте ли?

— Да.

— Дръжте се за мен и ще носите черни орхидеи. Върнах се отново при Пърли. Вратата се отвори. На прага стояха Улф и Креймър. Инспекторът заговори:

— Пърли, Гудуин ще закара Улф вкъщи и ще се върне след половин час.

— Да — каза Пърли без ентузиазъм.

— Хайде, Арчи, да вървим — каза Улф.

Чакахме в коридора, когато след няколко минути дойде Луис Хюит. След него вървеше пазач, който носеше стъклена витринка. Размяната стана без церемонии. Улф хвърли последен поглед и тръгнахме. Когато стигнахме при колата до паркинга, Улф седна отзад, а аз сложих витринката на пода до краката му. Десет минути по-късно пристигнахме пред входа на старата ни къща на Западна 35 улица, близо до реката. По начина, по който Улф се отпусна на креслото си, разбрах колко е уморен.

— По-добре е да се връщаш — каза той. — Наистина съжалявам, но обещах на Креймър, че ще се върнеш. Теодор ще се погрижи за орхидеите. Ако ти е възможно, ела си за вечеря.

— Но аз нищо не съм обещавал на Креймър.

— Не — Улф поклати заплашително пръст към мен, — Арчи, не се шегувай!

— Ще видим. Но имам нужда от нещо за хапване. Отидох в кухнята и взех два пакета бисквити и мляко. Докато разговарях с Фриц, усетих мириса на вкусния сос, който приготвяше за вечеря. Да ядеш бисквити с мляко и в същото време да усещаш мириса на този сос, е като да седиш под ръка със селско момиче, а да гледаш Хеди Ламар. Казах на Фриц да ми остави малко и тръгнах.

Беше седем и петнадесет, когато влязох в голямата вътрешна стая на втория етаж в Гранд Сентръл Палас. Имаше много хора, повечето от които непознати. Тук бяха У. Г. Дийл и Луис Хюит. Фред Ъпдъграф, Ан Трейси и момичето, с което имах среща, не се виждаха наоколо. Нейното отсъствие би ме притеснило, но това не стана, защото след няколко минути вратата към вътрешната стая се отвори и оттам излезе Пийт Аранго. Пърли ми направи знак и аз влязох. Креймър, един детектив, когото никога не бях виждал, и Мърфи, с бележник в ръка, бяха там. Креймър дъвчеше незапалената си пура.

— Сега — казах ведро аз, — с какво мога да ви помогна?

— Включи се в цирка — каза Креймър. — Господи, държиш се като клоун на собственото си погребение. Какво прави тук цяла седмица?

Изписах четири страници за това къде, какво и как съм правил. С това моята духовитост се изпари. Бързах не защото беше губене на време, а за да не изпусна срещата, която имах. Написах всичко подробно и се опитах да сътруднича по детайлите. Почти бяхме свършили, когато вратата се отвори и в стаята влезе несъразмерен детектив с дебел нос. Креймър го погледна и каза:

— Защо, по дяволите, се върна?

Устата на детектива се отвори и после се затвори. Явно не можа да изрече това, което искаше. Опитва се отново и каза:

— Загубих я.

Креймър изглеждаше побеснял.

— Не беше моя грешка. Кълна се, не беше, инспекторе. В проклетото метро тя слезе, направи се, че чака експреса и в последната секунда се качи отново.

— Задушavam се от тези глупости. Господи! Питам се... Кой ли го интересува какво се питам... Кажете ми името и адреса.

Мърфи започна да прелиства страниците на бележника си:

— Руби Лоусън, улица „Съливан“ 1 — 14. Детективът извади бележника си и записа името и адреса.

— Не мисля, че е било умишлено — каза той. — Мисля, че в последния момент промени решението си. Мисля, че тя...

— Какво мислиш? Казваш, че мислиш?

— Да, инспекторе, аз...

— Махай се! Вземи още някой с теб. Вземи Дорси. Идете на адреса и огледайте. Не я задържайте. Гледайте да не я изпускате от очи. И, за Бога, не мислете! Вие не можете да мислите.

Детективът-мислител излезе. Аз се настаних удобно, кръстосах крака и започнах да говоря:

— Знаете ли, когато следя някого и той влезе в метростанцията, моят обичаен навик е...

— Можеш да си ходиш. Изчезвай отгук! Ако имам нужда от теб, пази Боже, знам къде да те намеря.

— Но аз мисля...

— Казах да си вървиш!

Станах бавно, тръгнах бавно и по пътя към вратата спрях да разменя приятелски думи с Пърли. Когато излязох на стълбите, ускорих крачка. Вероятността да успея беше едно към сто, но въпреки това забързах към входа откъм Лексингтън Авеню на Гранд Сентръл Стейшън. Платих си входа и влязох. Тя не беше на задния ред. Огледах останалите редове. Нямаше я и там. Тя беше дала фалшив адрес на Креймър. Явно беше достатъчно умна да съобрази, че на чантата ѝ има инициали Р. Л. Навън, в осветения коридор, хвърлих бърз поглед на една от страниците в бележника си и се запътих към 46 улица, където бях паркирал колата си.

Поразходих се из парк Авеню и когато влязох в метростанцията вече бях по-спокоен.

Номер 326 на улица „Мороу“ се намираше в края на южната част на Гринуич Вилидж. Беше една от онези стари тухлени сгради. Пред входа на вестибюла имаше две лампи върху железни подпори, но само една от тях светеше. Паркирах колата и слязох. Отпред имаше обичайните пощенски кутии и звънци. На един от тях пишеше ЛАШЪР. Любопитното беше, че над звънеца на Лашър имаше друг, с надпис ГУЛД. Бях се навел да огледам, когато вътрешната врата се

отвори и на прага застана тя. В ръката си държеше пътническа чанта. Наведе се да вземе със свободната си ръка куфара, оставен на земята.

— Позволете ми — казах аз, протягайки ръка, — това изглежда тежко.

Погледна ме стреснато, седна върху куфара и започна да плаче. Не покри лицето си, просто избухна в плач.

Почаках минута, за да се успокои.

— Вижте — казах аз, — застанала сте на входа и пречите, ако някой иска да мине. Хайде да вземем тия неща и...

— Ах, вие, мръсник... — Риданията ѝ попречиха да продължи. — Вие, долен...

— Не — казах аз внимателно. — Не, сестро. Вие ме унижавате. — Вдигнах пътническата ѝ чанта и казах: — Да вървим!

— Той е мъртъв — каза тя. Не се притесняваше, че плаче. — Той е мъртъв! Не е ли така? На никого не му пука за това. Начинът, по който седнах там... — Тя спря и облиза устните си. Изведнъж стана и се ококори: — Кой сте вие, всъщност? Откъде знаете коя съм? Как успяхте да дойдете тук толкова бързо? Вие сте детектив, ето какво сте! Вие сте един скапан детектив...

— Не — подадох ѝ ръка. — Ако имате предвид градски детектив, грешите. Името ми е Арчи Гудуин и работя за Ниро Улф. Колата ми е паркирана отсреща. Мисля да отидем заедно до Улф за малък разговор.

Тя, разбира се, се опита да ми попречи. Дори се опита да извика полицай, но се разплака отново. Аз вдигнах чантата и куфара ѝ и я поведох към колата. По целия път до 35 улица тя плачеше и се наложи да ѝ предложи носна кърпичка.

С ръце, пълни с багаж, трябваше да я помоля да натисне звънеца, за да ни отвори Фриц. Той ѝ помогна да съблече палтото си с жест, с който главният готвач би свалил палтото на дукесата на Уиндзор. Това беше едно от нещата, които правеше добре.

— Мистър Улф вечеря — каза той.

— Обзалагам се, че вечеря. Заведи мис Лашър в офиса.

Занесох багажа ѝ в столовата, оставих го до стената и се приближих към масата. Там беше Улф, потънал в блаженство. Погледна багажа, после и мен:

— Какво е това? Това не са твоите чанти.

— Не, сър — съгласих се аз. — Те са собственост на субекта, който доведох със себе си, на име Роуз Лашър. Тя може да ви помогне да си заслужите орхидеите. Тя е опечалена и гладна. Аз също съм гладен. Да остана ли с нея в офиса...

— Гладна ли е? Доведи я тук.

Върнах се в офиса, за да я доведа. Вече беше спряла да плаче.

— Мис Лашър — казах аз, — това е Ниро Улф. Той никога не говори по работа, когато се храни. Затова първо ще хапнем и после ще говорим. — Поканих я да седне.

— Не искам да ям — каза тя. — Не мога да ям. Но нейната печал не ѝ попречи да изяде седем порции от специалния сос на Фриц. Този сос би накарал и Ганди да стане чревоугодник.

ГЛАВА ШЕСТА

А сега — започна Улф, — защо мис Лашър е тук?

Вечерята беше свършила и бяхме седнали в офиса. Улф стоеше зад бюрото си, сплел пръсти над големия си корем и притворил очи. Аз бях зад моето бюро, а Роуз, с лице към Улф, се беше разположила в червеното кожено кресло. Обилната вечеря не ѝ беше помогнала да се сближи с нас.

Докладвах подробно. Кратко и съдържателно.

— Наистина — Улф едва забележимо наклони глава, — задоволително, Арчи. — той обърна глава към Роуз: — Явно има какво да ни разкажете, мис Лашър. Слушаме ви, моля.

— Какво да ви разкажа? — намусено го изгледа тя.

— Започнете от края. Къде се крихте от три и половина до четири и половина? Кого и какво видяхте през това време?

— Не съм се крила. Излязох, но после се върнах обратно. Тогава видях този мъж да отваря вратата. После...

— Не. Вие сте чакали да пресрещнете мистър Гулд, когато излезе, и сте се скрили. Полицията няма да остане очарована от лъжите ви, от това, че сте им дали фалшиво име и адрес и, че сте им се изплъзнали. Бих могъл и да не им кажа, но само в случай, че ми разкажете истината.

— Не исках да бягам. Просто бях тръгнала към един приятел.

Това със сигурност я изкарваше извън нерви. Тя се поколеба десетина минути въпреки това, което ѝ каза Улф. Не се предаде, докато не донесох багажа ѝ от кухнята и не започнах да тършувам в него. Трябваше да намеря ключовете от дамската ѝ чанта. Тя стана и помислих, че ще започне да ме дращи и удря, но само изписка.

Претърсих основно и методично. Когато започнах, куфарът ѝ отгоре беше пълен с дамски дрехи, бельо и аксесоари. Сега всичко беше на бюрото пред Улф. Отдолу имаше ризи, вратовръзки, три снимки на Хари Гулд и няколко други писма, завързани с връв, най-горното от които беше адресирано до Роуз, и някои други неща.

Отворих един широк плик и се съсредоточих върху съдържанието. Имаше две неща, които не ме заинтригуваха особено. Първото беше карта за гараж, изцапана с мазни петна. В горната ѝ част беше напечатано: „Гаражи Нелсън, Саламанка, Ню Йорк“. Хвърлих око на листа за ремонтите и реших, че тази кола е преживяла доста. Второто бяха няколко листа. Разгънах ги и видях, че са скъсани от списание „Гардън Джърнал“. Познавах тези страници. Статията беше озаглавена „Кигите Yellows в Америка“ от Луис Хюит. Подадох ги на Улф. Тогава забелязах нещо, което бях пропуснал в картата за гаража. Нещо, написано на ръка отзад — едно име — Пийт Аранго. Беше написано с почерк съвсем различен от този отпред на картата. За такъв почерк имаше и друг пример — на плика, адресиран до Роуз Лашър. Разпечатах го, извадих писмото и видях, че беше подписано от Хари.

Подадох го на Улф да го погледне.

Той изгрухтя и каза:

— Това ще заинтересува полицията — той погледна Роуз. — Дори повече от вашия...

— Не — извика тя с треперещ глас. — Господи, не можете!

— Къде се крихте в коридора?

Да, тя се беше крила от времето, когато я видях, докато беше отворила вратата на изложбата, за да погледне. Беше се крила зад храстите в далечната страна на коридора. По шума от тълпата е разбрала, че нещо се е случило. Излязла е от скривалището си и се е смесила с хората. Тогава ѝ бях върнал чантата. Какво и кого беше видяла, докато се беше крила в коридора? Никого и нищо. Може би и някои хора, минаващи покрай нея, които тя не е познавала. Нищо и никого, който да си спомня, освен Фред Ъпдъграф.

Разбира се, тя лъжеше. Би трябвало да е видяла Улф, Хюит и мен как минаваме оттам и как вземам бастуна. Бастунът беше зад вратата, зад която се е крила. Би трябвало да е видяла този, който го е оставил там, как е намотал около него връвта и как я е пъхнал под вратата. Но Улф не искаше да ѝ подсказва. А дали човекът, който го беше оставил там, е искал да бъде забелязан?

Мъж ли е бил или жена? Улф направи стария блъф, че звъни на Креймър, но и това не я накара да се предаде. Като видя, че няма резултат, той позвъни на Фриц за бира.

В това време телефонът иззвъня. Аз го вдигнах и чух познат глас:

— Арчи, ти ли си? Обажда се Сол Панцър. Може ли да говоря с мистър Улф?

Улф вдигна телефона на бюрото си. Бях се досетил, че докато ме няма ще се обади на Сол и ще го изпрати на Изложението. Като изслуша доклада му, той му каза да дойде в офиса. Затвори телефона и се облегна удобно в креслото си. Каза без дори да погледне Роуз:

— Това беше един мъж, който изпратих да събира факти за мистър Гулд. Някои от тях научих и от вас. Ще ви дам срок до утре да опресните паметта си и да ми разкажете какво сте видяла в коридора този следобед. Но за Хари Гулд ще ми разкажете сега. Откога го познавате?

— От около две години — каза тя.

— Съпруга ли му бяхте? Тя се изчерви:

— Не. Той не искаше да се ожени. Така казваше.

— Но сте живели заедно на улица „Мороу“?

— Не, не живеехме заедно. Той само идваше там. Живееше в една къща в Лонг Айланд. Никой нищо не знаеше за улица „Мороу“. Имам предвид никой, освен нас. Никой и не трябва да узнае! Чухте ли? Поне докато съм жива!

— Имате ли роднини в Лонг Айланд? Някой дядо или баба да живеят там?

— Не е ваша работа!

— Може би не — започна Улф. — Имаме цяла нощ на разположение. Не ме дразнете без причина. Следващия път, когато кажа на мистър Гудуин да се обади на Креймър, няма да бъде блъф.

— Пазарувах в един магазин на Рич Дейл и той... — Тя преглътна. — Там го срещнах. Беше преди около две години, по това време той работеше при Хюит.

— Имате предвид Луис Хюит?

— Да, в неговото имение.

— Наистина? Какво е работил там?

— Беше градинар, но от време на време го използваша и като шофьор. После го уволниха. Той винаги е бил тих и спокоен, но го уволниха.

— Кога се случи това?

— Преди около година. Миналата зима. Беше добър градинар и не мина много време докато започна нова работа при Дийл. На около

две мили от другата страна на Рич Дейл. Премести се в една от къщите в имението.

— Отидохте ли да живеете с него?

— Аз? — тя изглеждаше шокирана. — Живеех си вкъщи!

— Извинете ме. От колко време живеете на улица „Мороу“?

Тя отново замълча.

— Хайде, мис Лашър. Дори портиерът би ми казал това.

— Вижте какво — каза тя, — Хари Гулд не беше добър човек. Той никога не беше сторил нещо добро. Ще ви кажа къде е бедата. Бедата е в това, че се ровите в миналото му. Винаги ми казваше, че не е човек, който би се оженил. Но когато един ден ме заведе на улица „Мороу“, мисля, че беше миналия юни и ми каза, че е наел този апартамент, помислих, че иска дом и ще се оженим. Затова отидох да живея там. Първоначално бях уплашена за парите, но после се успокоих. Бяха минали около девет месеца, когато пак се сетих за това. Не знаех откъде взема толкова пари.

Улф смръщи вежди и се настани още по-удобно.

— Хари дойде там една нощ — продължи тя. — Идваше около четири — пет пъти седмично. Това беше една нощ през декември, малко преди Коледа. Той донесе повече от хиляда долара. Не съм ги броила, но със сигурност са били две-три хиляди долара. Купи ми часовник. Това беше прекрасно, но въпреки всичко тези пари ме плашеха. Изведнъж той се промени и започна да идва все по-рядко. Може би месец след това ми каза, че ще се жени.

Устните ѝ потрепериха, но се овладя.

— Предполагам, че не за вас — каза Улф.

— О, не — тя направи пауза. — За мен? Не искаше да ми каже името ѝ. Той започна да крие парите, по няколко пъти през нощта поглеждах в джобовете му и откривах в портмонето му три-четири хиляди долара и много сметки. Вчера видях негова снимка във вестника от Изложението на цветята с това момиче. Той не ми беше казал нищо за това. Дори и една дума. Не беше идвал на улица „Мороу“ близо от седмица. Не дойде и миналата нощ. Затова отидох днес на Изложението. Открих го там с нея. Когато го видях, ми се прииска да го убия. Казвам ви честно, исках да го убия!

— Но не го направихте — измърмори Улф.

— Но исках!

— Но не го направихте!

— Не — каза тя. — Не го направих.

— Но някой го е направил — Улф смекчи гласа си. — Той беше убит. И, естествено, вие сте заинтересована да се открие убиеца. Готова ли сте да помогнете...

— Няма!

— Но, скъпа мис Лашър...

— Не съм ви никаква скъпа мис Лашър! Знам какво съм. Аз съм една безделница и го създавам. Но не съм тъпа. Хари е мъртъв, нали? Кой го е убил, аз не знам. Може би вие знаете. Който и да е, не знам и не ме е грижа. Това, което ме интересува, е едно-единствено нещо — моите роднини да не научат нищо. Ако разберат, ще ме одерат жива. — Тя се изправи и каза: — Това е моята чест! Става дума за фамилна чест!

Дали го беше видяла от филмите, не знам, но беше евтино представление.

Въпреки че Улф я „работеше“ внимателно, не можа да изкопча нищо конкретно. Тя не знаеше защо Хари е бил уволнен от Хюит, нито пък откъде идваше скритото му богатство. Не знаеше и защо той грижливо е запазил гаражната си карта и защо се е интересувал от Kurume Yellows. И на всичко отгоре се правеше, че не може да си спомни да е видяла някого или нещо, докато се е крила в коридора. Изглежда, се беше подготвила за дълга нощ. Около единадесет часа бяхме прекъснати от пристигането на Сол Панцър. Поканих го в офиса. Той погледна със сивите си остри очи Роуз. Това беше достатъчно за феноменалната му памет да я запомни завинаги. Сол беше със стар кафяв костюм. Той никога не носеше палто. В ръката си държеше стара кафява шапка. Имаше вид на ветеран, притежаващ две къщи в Бруклин. Беше най-умния детектив „в движение“ на запад от Атланта.

— Мис Роуз Лашър... Мистър Сол Панцър — представи ги Улф един на друг. — Арчи, подай ми атласа.

Един от любимите начини на Улф да прекарва вечер времето си беше като разглежда атласа. Но когато имаше компания...

— Не виждам за какво ви е!

Подадох му го и седнах отново, докато той го разгръщаше. След малко го затвори, дръпна го настрана и попита Роуз:

— Мистър Гулд бил ли е някога в Саламанка, Ню Йорк?

Тя отговори, че няма представа.

— Арчи, подай ми тези писма — помоли ме Улф. Подадох му пакета и взех половината от писмата. Седнах на бюрото и започнах да ги разглеждам. Почти бях стигнал до края, когато Улф изръмжа от удоволствие:

— Тук има пощенска картичка, която той ви е изпратил от Саламанка на 14 декември. Снимка на градската библиотека. Текстът гласи: „Ще се върна утре или в другиден. С любов и целувки, Хари.“

— Тогава приемам, че е бил там — съгласи се Роуз.

— Арчи, дай на Сол сто долара.

Улф подаде на Сол пощенската картичка и гаражната карта:

— Иди в Саламанка. Вземи самолет до Бъфало и наеми кола. Знаеш ли как е изглеждал Хари Гулд?

— Да, сър.

— Отбележи датите... Не, няма нужда да ти казвам. Ти знаеш. Гледай да свършиш всичко. Позвъни ми, като пристигнеш там.

— Да, сър. Ако се наложи, мога ли да плащам? Улф направи гримаса:

— Зависи за какво. Искам да имам всичко възможно... Арчи, дай ми двеста долара.

Наброих двадесет десетачки, които бях взел от сейфа и му ги подадох. Той ги сгъна, прибра ги в джоба си и замина. Както обикновено, не зададе излишни въпроси.

След като изпи една бира, Улф възобнови разговора си с Роуз. В продължение на пет минути се опитваше да я накара да си спомни какво е търсил Хари в Саламанка, но нямаше резултат. После се върна на главната тема, като от време на време я предизвикваше. Той поговори с нея и за готвенето. Попита я за навиците на Хари, за заплащането му, за мнението му за Хюит и Дийл, за любимите му питиета и за някои други подробности.

Бях зает със записките си, но не пропусках нищо от разговора. Знаех, че Улф използва този метод. Докато времето минаваше неусетно за нея, Улф запаметяваше много факти, които тя така и не разбираше, че е казала. Някои от тях може би имаха някакво значение, но липсваше това, което най-много искахме да знаем — какво или кого беше видяла в коридора. Както изглеждаха в момента нещата, нямаше

да се налага да викаме полиция. Чрез страх Креймър би могъл да я накара да проговори и ако научеше за бастуна, щеше да направи барикада и да развали всичко. Точно сега не исках да я хвърляме на кучетата.

Беше малко след полунощ, когато на вратата отново се позвъни. Отидох да погледна и останах неприятно изненадан. На стъпалата стоеше Джони Киймс. Не се възмущавах никога, ако някои от момчетата, които работят за Улф, дойдеха. Но глупавата усмивка на Джони и желанието му да се меси в работата ми, ме дразнеха. Затова не извиках от удоволствие, когато го видях. Ако бях извикал, то нямаше да е от радост. Той не беше сам. Зад него стоеше Ан Трейси. Зад нея — Фред Ъпдъграф.

— Привет — казах аз, прикривайки чувствата си. Те влязоха. С изчерпани сили казах:

— Насам, мис Трейси — и тръгнах към офиса с нея.

Между другото препречих пътя на Джони и му казах:

— Някой ден ще си одереш носа. Изчакай в предната стая.

Той ми се усмихна по обичайния начин. Изчаках всички да влязат в предната стая, затворих вратата, върнах се в офиса и доложих на Улф:

— Не знаех, че докато ме няма, сте извикал на гости цяла армия. Един тип, който ми завижда за работата, бъдещата ми съпруга и един млад приятел с хубава брада.

— А — каза Улф, — това май е Джони! Бяхме се разбрали да позвъни.

Улф изгрухтя. Погледна Роуз, затвори очи и започна да пуфти с уста.

По-късно отвори очи и каза:

— Доведи ги.

— Но... — започна Роуз, надигайки се от креслото.

— Няма нищо страшно — увери я Улф.

Не бях съвсем сигурен, че всичко е наред, но не бях аз този, който искаше черните орхидеи. Отидох и ги поканих да влязат. Джони, който се пишеше за джентълмен, направи път на Ан да мине пред него. Тя спря по средата на стаята.

— Здравейте! Как сте? — попита учтиво Улф. — Извинете ме, че не ставам. Рядко го правя. Позволете ми да ви представя: мис Роуз

Лашър, мис Ан Трейси. Между другото, мис Лашър току-що ми каза, че сте мислила да се омъжите за мистър Гулд.

— Това е лъжа — каза Ан.

Тя изглеждаше ужасно. Следобед, в тази бъркотия, когато Креймър беше казал, че е извършено убийство и когато я беше разпитвал, тя беше запазила самообладание и дори не беше прежълтяла. Но сега изглеждаше изцедена. Може би затова, като влезе, отговори толкова грубо на поздрава на Улф.

— Да се омъжа за Хари Гулд? Това не е истина. Гласът ѝ трепереше от презрение.

Роуз беше станала и цялата се тресеше. Помислих, че Улф нарочно е организиран тази среща. Изглежда, Роуз искаше да издере очите на Ан. Направих крачка към нея. Тя не помръдна. Дори не се опита да контролира гласа си.

— Вие знаете, че това не е истина! — крещеше Роуз. В гласа ѝ се чувстваше презрението. — Хари не би се оженил за някого от вашата фамилия! Той нямаше да се ожени за дъщеря на крадец!

Ан я погледна сконфузено. Роуз побесня:

— Вие, с този вирнат нос! Защо баща ви не е в затвора? Ще ми показвате краката си като евтина курва...

— Арчи — каза остро Улф, — заведи я горе. Роуз тръгна, без дори да го чуе. В едната си ръка взех куфара ѝ, а с другата я подхванах под ръка. Идеята, че Хари е щял да се ожени за Ан я беше обсебила. Тя дори не забеляза, че я държа под ръка. Започна да влачи крака, прехапа долната си устна и се втренчи в мен.

— Само две стъпъла — казах аз. — Знам как да ви занеса до там, така че не се съпротивлявайте. — Все още държах ръката ѝ. — Хайде да се качваме, сестро.

Тя се подчини. Заведох я в свободната стая на моя етаж, светнах лампата и поставих куфара на стола.

Посочих с ръка:

— Десет цента за банята. Десет цента за леглото. Няма да се нуждаете...

Тя седна на леглото и започна да крещи. Слязох в кухнята и казах на Фриц:

— Има една дама в южната стая. Ще спи сама. Би ли сложил цветя и кърпи за лице, защото съм зает?

ГЛАВА СЕДМА

Тази нощ Ан спа в моето легло. Когато се върнах в офиса, Ан беше седнала на моя стол. Беше подпряла лакти на бюрото ми и закрила лицето си с ръце. Това беше любимият номер на Джони — да настани някой на стола ми. Лично той не се опитваше да го прави от много години насам. Тогава бях се върнал от някъде и го бях намерил седнал там да разглежда тетрадката ми. Бях загубил самообладание...

Фред Ъпдъграф седеше на стола до стената, а Джони — срещу бюрото на Улф. Очевидно Улф беше направил някои забележки на Джони, защото не изглеждаше толкова наперен.

— Да, сър — беше казал той с обиден тон, — но семейство Трейси живеят скромно и нямат телефон. Затова направих това, което намерих за добре.

— Бил си в семейство Трейси? Къде живеят?

— В Рич Дейл, Лонг Айланд, сър. Инструкциите ми бяха да разследвам Ан Трейси. Научих, че живее в Рич Дейл, където са разсадниците и офисите на Дийл. Знаете, че тя е работила там...

— Бях уведомен за това. Бъди кратък.

— Да, сър. Отидох в Рич Дейл и зададох няколко въпроса. Осъществих „контакт“ с една млада жена, както знаете, аз съм особено ефективен с младите жени...

— Бъди кратък! Освен това думата „контакт“ не е глагол.

— Да, сър. Последният път когато ми го казахте, реших да проверя в речника и без да искам да ви противореча, там бе написано, че „контакт“ е глагол. Преходен или непреходен.

— Не и под този покрив!

— Разбрано, сър. Научих, че бащата на мис Трейси е работил за Дийл в продължение на много години. Може би до преди година. Бил е нещо като помощник-управител. Дийл го е уволнил, защото открил, че укрива пратки.

— Укривал е пратки?

— Точно така, сър. Пратките, предназначени за имението му в Джърси, област Кулън. Трябвало е да достави двеста рододендрони и да ги изпрати на избрани клиенти на половин цена. Вместо това той е изпратил сто. Става дума за няколко хиляди долара злоупотреби.

Ан поклати глава в знак на протест.

— Мис Трејси казва, че са били само хиляда и шестстотин долара — каза Джони. — Казвам ви какво ми каза тя. Хората обикновено преувеличават. Мистър Трејси никога не е бил арестуван. Той ги е откраднал, за да плати за очен лекар. Очите на сина му не са добре. Не е могъл да си намери друга работа.

Дъщеря му е била секретарка на Дийл и все още е. Плащали са ѝ петдесет долара на седмица. Но ми казаха, че е връщала по двадесет долара седмично за това, което е направил баща ѝ. Тя отказва да потвърди тези факти.

Улф погледна Ан.

— Това няма значение — каза Ан и ме погледна: — Не е ли така?

— Предполагам, че не — каза Улф. — Но ако е грешка, поправете я.

— Грешка е. Вземам двадесет долара на седмица и връщам десет.

— Боже Господи, вие се нуждаете от съюз — казах аз.

Това беше философията на Фройд. Имам предвид, че подсъзнателно мислех, че тя се нуждае от съюз с мен. Затова добавих:

— Имам предвид съюз по работа. Двадесет долара на седмица!

Джони погледна раздражено. Той беше консервативен:

— И така, имах възможност да отида в дома на семейство Трејси и да обясня в какво се е забъркала мис Трејси. Че разследването за това убийство ще доведе полицията до престъпленията на баща ѝ, и затова, че тя и Дийл са замесени в углавно незаконно престъпление. Че ако полицията разкрие това, всички те ще отидат в затвора. Казах им, че има само един мъж, който би могъл да им помогне, който си има приказка с полицията, и че това е мистър Ниро Улф. Сметнах, че е най-добре тя да дойде с мен и да се срещне с вас веднага. Беше приблизително единадесет часа. По това време нямаше влак от Рич Дейл и взехме такси.

Джони ме изгледа така, сякаш искаше да ми каже, че не съм му равностоен противник.

— Какво е разстоянието от Рич Дейл дотук? — попита Улф.

— Дотук? О, около двадесет и пет мили.

— Колко ви взе таксито?

— Осем долара и четиридесет цента заедно с бакшиша. Моста...

— Плати си го сам.

— Но... Но, сър... Арчи често е водил хора тук с такси...

— Казах вече! Ще си платиш сам сметката! Ти не си Арчи и слава Богу! Един Арчи ми е достатъчен. Изпратих те да събиращ факти, а не да водиш мис Трейси тук. Със сигурност не съм те упълномощавал да ѝ говориш за моите връзки с полицията. Иди в кухнята... Не, не. Върви си вкъщи!

— Но, сър...

— Върви си вкъщи! И, за Бога, престани да имитираш Арчи! Никога не би могъл да заприличаш на него. Върви си!

Джони излезе.

Улф попита гостите дали желаят бира, но те поклатиха отрицателно глави. Улф си сипа една, облиза устни и се облегна.

— Тогава... започна Ан, но спря, за да прочисти гърлото си и отново продължи: — Значи казвате, че неговите заплахи са нелепи. Имате предвид, че полицията не може да арестува баща ми?

— Не мога да кажа такова нещо, мис Трейси. Полицията е непредвидима. Аз не бих могъл да предполагам нищо. — Улф отмести поглед от Ан: — А вие, мистър Ъпдъграф? Как успя мистър Киймс да ви доведе тук?

— Не ме е довел той — Фред стана от стола си. — Аз сам дойдох.

— Значи е чисто съвпадение?

Фред постави ръка на облегалката на моя стол, където все още седеше Ан:

— Защитавам мис Трейси.

— О-о! И от какво?

— От всичко — каза той галантно.

У него се забелязваше тенденция да говори твърде силно. Изглеждаше по-сериозен от всякога. Това изражение го правеше да изглежда по-млад. Дори би могъл да мине за по-малкия брат на Ан. Аз нямах възражения за това, тя да изглежда като по-голямата му сестра.

— Приятел ли сте ѝ? — попита го Улф.

— Аз съм повече от неин приятел! — Изведнъж той почервения като божур. — Имам предвид, че... Тя ме беше помолила да я закарам вкъщи.

— Значи сте бил у тях, когато мистър Киймс е дошъл?

— Да. Току-що бяхме пристигнали. Настоявах да стоя при нея. Мислех, че мистър Киймс лъже, че работи за вас. Не ми звучеше... Чувал съм баща ми да говори за вас. Той ви е срещал веднъж. Вероятно вие не си спомняте...

Улф скимна:

— На Изложението на Атлантическите щати. Как е той?

— О, той е... Не много добре. — Лицето на Фред беше възвърнало нормалния си цвят. — Разсипа се, когато загубихме плантацията от Rhodales. Той беше посветил целия си живот на това. Разбира се, това беше и ужасен финансов удар. Предполагам, че сте чули.

— Да, четох за случая. За Kurume Yellows. — Улф се усмихна, но явно нехаеше. — Между другото, някой ми каза, не помня кой, че вашият баща е бил убеден, че плантацията му е била умишлено заразена от Луис Хюит. Всъщност Уотсън или Дийл подозираше той?

— Той се съмняваше и в тримата — Фред погледна с неудобство. — Подозираше всеки и това го съсипа. Имаше над тридесет разновидности, най-добрите, и същата пролет беше започнал да продава някои от тях. Всичко това беше твърде много за татко, за да го понесе. Улф изгрухтя:

— Изглежда и вие мислите за това. Мистър Гудуин ми каза, че ви е видял да режете клонче от лавровото дърво. Като сувенир ли искахте да го вземете?

— Признавам, че тази постъпка беше глупава. Признавам и че все още мисля за това. Искях да тествувам това клонче, за да видя дали е заразено от Kurume Yellows и по неведоми пътища е стигнало до Изложението.

— И как мислихте да го изследвате?

— Поне щях да опитам.

— Никога ли не сте изследвали инфекцията от вашата плантация?

— Не. От две години насам никой не ни е подарявал други растения освен Луис Хюит, който ни донесе няколко *Plex Crenata*. Но

ние ги засяхме на половин миля от Rhodaleas... Сега мисля, че мога да заведе мис Трейси вкъщи.

Тази реплика на Фред ме върна към училищните дни. Хванах нежната ръчичка на Ан в моята. Сърцето ми се обля в блаженство и екстаз. Погледнах я с гордост. Това момиче беше развълнувало Луис Хюит дотолкова, че ѝ беше подарил черна орхидея и я бе завел на вечеря. Е, това се казва жена!

Признавам, че точно в този момент, не изглеждаше чак толкова поразителна. Дори изглеждаше доста съсипана. Тя беше казала на Улф: „Трябва да бъда в офиса на областния прокурор в десет сутринта. Обещах. Не ме интересува какви въпроси ще ми задават за това какво се случи днес. Притеснявам се, че ще ме питат за баща ми. Какво да им кажа? Да призная ли...“ Тук тя спря да говори. Устните ѝ почнаха да треперят и тя ги прикри с ръка.

— Нуждаете се от адвокат — каза ѝ Фред. — Аз ще намеря някого. Не знам дали в Ню Йорк...

— Аз знам — каза Улф. — Седнете, мистър Ъпдъграф. — Той погледна Ан: — Тук има едно свободно легло, мис Трейси. По-добре е да се възползвате от него. Изглеждате ми уморена. Съмнявам се, че ще ви питат за баща ви. Но ако го направят, не им отговаряйте. Пратете ги при мистър Дийл. По-скоро биха ви питали дали сте искала да се омъжите за мистър Гулд. Като че ли той е мислил така.

— Но той не би могъл да мисли така. Много добре знаеше, че не го харесвам! И той... — Тя спря.

— Какво той?

— Не би трябвало да ви казвам. Той е мъртъв.

— Правил ли ви е предложение за женитба?

— Да, беше ми направил предложение.

— И вие му отказахте?

— Да.

— Но се съгласихте да играете тази тъпа игра на Изложението с него?

— Не знаех, че той ще участва. Не и докато мистър Дийл не ме помоли да го направя. Беше преди около два месеца, когато ми каза, че Хари Гулд ще участва. Дотогава мислех, че ще е един друг млад мъж от офиса. Аз не харесвах Хари, но не можех да си позволя да откажа на

мистър Дийл. Той беше толкова добър с баща ми. Не каза да го арестуват, а ми позволи постепенно да плащам дълга му...

— И вие на това му казвате доброта? — избухна Фред. — Господи, баща ви е работил за него повече от двадесет години!

Улф не му обърна внимание:

— Досаждаше ли ви мистър Гулд? Да се омъжите за него?

— Не ми е досаждал. Но аз... — тя облиза устни. — Аз просто не го харесвах.

— Отдавна ли го познавате?

— Не много отдавна. Аз работех в офиса, а той — навън. Срегнах го... не знам, може би преди около три месеца.

— А баща ви познаваше ли го? Тя поклати глава:

— Мисля, че никога не са се срещали. Баща ми беше напуснал преди Хари да дойде да работи там.

Дотогава Хари е работил в имението на Хюит от другата страна на Рич Дейл.

— Знаете ли защо Хари е напуснал?

— Не, тогава не го познавах.

— Имате ли някаква представа кой го е убил?

— Не — отговори тя.

Тайно смръщих вежди. Това „не“ го каза прекалено бързо. Промяната в тона ѝ беше твърде голяма. Можех да се обзаложа, че това беше лъжа. Много лошо. Дотук всичко вървеше добре, но с тази нейна реакция... Погледнах Фред. Той не беше забелязал нищо. От погледа на Улф не можеше да убегне и най-малката подробност. Той затвори очи.

Улф започна отново да я разпитва. Правеше го учтиво и внимателно, но се опитваше да измъкне и максимално много информация. Тази нощ за втори път не успя. След цял час приказки не бяхме разбрали какво има в главата ѝ и какви умозаклучения си е направила. Ан си беше изградила защита. Беше достатъчно умна, за да знае, че Улф го е разбрал и, че се опитва с общи приказки да изкопчи нещо от нея.

Беше един и половина, когато Фред Ъпдъграф погледна часовника си, стана и каза, че е твърде късно и смята да заведе мис Трейси вкъщи.

Улф поклати глава:

— Тя е изтощена, а до дома ѝ разстоянието е двадесет и пет мили и няма влакове. Може да спи тук. Искам да говоря с нея утре сутринта преди да е отишла при областния прокурор. Арчи, би ли погледнал дали северната стая е приготвена?

Ставаше дума за моята стая и моето легло. Ан започна да протестира, но не много убедително. Взех Фриц със себе си отидохме горе да подредим чаршафите и кърпите. Докато избирах пижама за нея, се замислих, че всичко се беше развило много бързо. Не бяха минали и десет часа, откакто тя ми проговори за първи път. Всъщност ние не бяхме си запознали официално. Помолих Фриц да вземе моите чаршафи и възглавница и да ги свали долу. През това време аз се качих до оранжерията, срязях три стърка черни орхидеи и ги поставих във ваза на масичката до леглото. Хюит ѝ беше подарил само една.

Докато слизах надолу, спрях до вратата на южната стая и се заслушах. Опитах да отворя, но беше заключено отвътре. Почуках не много силно. Чух гласа на Роуз:

— Кой е?

— Кларк Гейбъл — казах аз. — Лека нощ, „Руби“!

На долния етаж в хола срещнах Ан да излиза от офиса. Придружаваше я Фриц. Предполагам, че щеше да е по-джентълменско да я придружа лично аз, но изкушението щеше да бъде много голямо да остана насаме с нея в собствената си стая. Пожелах ѝ „лека нощ“ и я оставих да върви. В офиса Улф беше сам, подпрял брадичка върху ръцете си. Очевидно Фред си беше тръгнал. Започнах да оправям леглото си в ъгъла и се подготвих за лягане.

— Две от тях — каза Улф с презрение.

— Две какво? — Жени! Крави!

— Не и Ан. Бих казал, че повече прилича на сърна. Дори по-точно на газела.

— Пфу!

— Не, може би най-точно е на лебед. — Дооправих си чаршафите на кушетката и казах: — Сложих три орхидеи в нейната спалня. По една от храст.

— Бях казал на Теодор да ги сложи в малката стая горе.

— Оттам ги взех. Реших да се възползваме от орхидеите максимално преди да ги върнем на Хюит.

— Те няма да бъдат върнати.

— О! Аз пък очаквам, че ще се наложи. — Седнах да събуя обувките си. — Би било жалко. Там, горе, има две жени и ако знаехте какво знаят те, дори само едната от тях, орхидеите щяха да са ви в кърпа вързани. Роуз със сигурност е видяла как убиецът намотава връвта около бастуна. Ан не зная какво е видяла или чула, но сто процента знае нещо. Срамота! С този финес... — Събух си панталона. — С всичките си подаръци... — Съблякох си ризата. — При вашата гениалност и талант в изкуството на детектив...

Улф стана и започна да се разхожда из стаята, без да промълви и дума. Пожелал му „лека нощ“, но не чул отговор. Помечтах си малко и заспах.

Бях изтощен. Имахме гости и възнамерявах да стана рано. Но когато сутринта в просъница чул нещо, се събудил и осъзнал, че това е телефонен звън. Погледнал часовника и видял, че минава осем. Беше Сол Панцър, който се обаждаше от Саламанка. Прехвърлих разговора в стаята на Улф и бях уведомен, че не се нуждае от записки. Това беше неговият галантен начин да ми каже да затворя телефона. Отидох в кухнята при Фриц и разбрах, че Улф, Ан и Роуз вече са закусвали. Измих се, облякох се бързо и се върнах в кухнята. Закусих с грейпфрут, шунка, яйца, сладкиш и кафе. Тъкмо довършвах втората си чаша кафе, когато на вратата се позвъни. Фриц не беше наблизо и отидох да отворя. На прага стоеше инспектор Креймър.

Това беше сложна ситуация. Роуз можеше всеки момент да слезе. Ако това станеше, докато Креймър беше в хола, щеше да е последният момент, когато виждаме Роуз. От друга страна, ако бях се забавил с отварянето на вратата, у Креймър щяха да се появят подозрения.

— Законът преди всичко! — казах аз сърдечно. — Заповядайте!

— Глупости — каза той, докато влизаше. Поради неговата нелюбезност, го оставих сам да си свали палтото и шапката. Докато се събличаше, бях затворил вратата и стоях от другата му страна. Той се приближи към мен и попита:

— Къде е тя?

ГЛАВА ОСМА

Показах се добър артист. Изсмях се небрежно. — Почакайте ме за минута. Събудих се преди по-малко от час и мозъкът ми още не е загрял. Първо, от къде бих могъл зная, че е омъжена и второ...

Той смутолеви нещо и се придвижи напред. Аз също се придвижих до него. Застанах пред него на стъпалата. Препречих му пътя към вратата на офиса. Дори не го бях докоснал.

— Идвам да видя Улф. Сигурен съм, че прекарва сутринта със своите проклети орхидеи и отказва да слезе в офиса преди единадесет часа. Само не ме обяснявай... Махни се от пътя ми.

Той тръгна. Отново му препречих пътя:

— Това е дяволски глупаво. Въобще не трябваше да ви пускам вътре и вие го знаете. Но аз го направих. Все пак ви пуснах. Това да не е хан? Това е домът на Ниро Улф. Също и офиса, където той посреща клиенти. За последната година имахме 11 420 долара и 83 цента данъци. Платихме ги миналата седмица. Помните ли, че Пърли Стъбинс и един друг офицер ми забраниха да се меся във вашите работи?

Той се завъртя на пети и тръгна тежко към офиса. Аз го последвах и затворих вратата. Той седна.

Аз останах прав. Знаех, че мога да се придвижа два пъти по-бързо от него, ако се наложи. Отидох до бюрото си.

— А сега — казах учтиво, — къде е кой?

— Миналата нощ — каза Креймър, — човек на Улф е взел Ан Трейси от дома ѝ в Рич Дейл. Един от нашите хора, които бяхме поставили да наблюдават къщата, го е разпознал и ни позвъни. Бях поставил човек и пред вашата врата, когато са пристигнали тук. Човекът, който е довел Ан Трейси, а също и Ъпдъграф са си тръгнали. Но Ан Трейси не е напускала къщата. Къде е тя?

Е, нашата малка Роуз беше все още в безопасност. Прикрих облекчението си и се постарях да изглеждам уморен.

— Признавам, че това е ваш трик, инспекторе — съгласих се аз.
— Мис Трейси е горе, в моето легло. Тя прекара нощта там.

Креймър почервения:

— Виж, Гудуин...

— Не, не, не. Избийте си го от главата. Аз спях тук, на кушетката. Съмнявам се още да е в леглото ми. Предполагам, че е станала и се е облякла. Тя има среща в офиса на областния прокурор в десет часа, а сега е девет и половина.

— Значи признаваш, че е тук.

— Да си признавам? Аз съм горд от това.

— Къде е тя? Горе с Улф?

— Нямам представа. Станах късно. Току-що закусвах.

— Тогава иди и я намери. Кажй й, че срещата в офиса на прокурора се отменя. Искам да я видя час по-скоро, но след като свърша с теб.

Качих се в горната стая и позвъних. След минута чух гласа на Улф:

— Арчи? Време е. Доведи мистър Хюит.

— Първо да ви кажа лошата новина. Инспектор Креймър е долу. Джони е бил проследен миналата нощ. А мис Трейси не може да отиде в офиса на прокурора, защото Креймър иска да я види. Изглежда недоволен от нещо.

— Знае ли кой е спал в южната стая?

— Мисля, че не. Сигурен съм, че не.

— Много добре. Мис Трейси е тук с мен. Може да слезе долу, когато кажеш. Креймър ще я почака. Обади се на мистър Хюит по телефона.

— Тук ли да прехвърля разговора?

— Разбира се.

Върнах се в офиса и казах:

— Мис Трейси е в оранжерията и помага за орхидеите. Когато кажете, е на ваше разположение. Извинете ме...

Намерих телефонния номер на Хюит. Двама икономии и една секретарка ме прехвърляха един на друг, докато го открият. Свързах го с Улф. После се върнах в офиса, седнах, кръстосах крака и облегнах назад главата си:

— О'кей, инспекторе. В момента нямам ангажименти. За какво искате да си поговорим?

— За едно убийство.

— Чудесно! За някое конкретно убийство ли става дума?

Креймър извади пура от джоба си, постави я в устата си и след секунда отново я извади. Той се контролираше.

— С вашите неприкрити лъжи, че не знаете нищо! Но... — Той постави пурата обратно в устата си: — Но си се мотал на Изложението цяла седмица! Всеки ден! Ти си бил там, когато е станало убийството. Ти и Ниро Улф.

Кимнах:

— Признавам, че изглежда зловещо, но както вече ви казах, Улф ме изпрати там да огледам орхидеите.

— На изложението на „Ръкър и Дийл“ нямаше орхидеи.

— Не, но там бяха... Знаете къде бяха орхидеите. Вие сте ги видял. Аз съм само обикновен...

— Добре де, забрави го. Вчера следобед, двадесет минути след четири, си бил забелязан от младия Ъпдъграф с Улф и Хюит в коридора зад изложението на „Ръкър и Дийл“. Какво си правил там?

— Добре — започнах аз. — Ако ви кажа, че аз съм дръпнал връвта и чрез нея спусъка на оръжието, с което беше убит Хари Гулд, ще ми повярвате ли?

— Не.

— Разхождахме се нагоре-надолу.

— Вчера не ми спомена, че си бил по това време в този коридор.

— Извинявайте. Пропуснал съм.

— Може би. За какво говорихте с Руби Лоусън вчера?

— Руби...? — спрях за момент. — О, за нея ли? Имате предвид, когато казах на Пърли, че тя е китайски шпионин? Опитвах се да си определя среща с нея. Като гледам мис Трейси, ми минават разни неща през ум...

— Определи ли си среща с нея? — Да.

— За кога?

— Срещата мина, но тя не спази уговорката.

— Доста лошо. Какво пишеше на бележката, която донесохте на мис Трейси от баща й?

— Не, инспекторе — казах аз укорително. — Не съм я писал аз тази бележка, нито пък е била адресирана до мен.

— Виждал ли си преди баща й?

— Никога.

— Не е ли странно, че се е доверил напълно на абсолютно непознат и ти е дал важно съобщение за дъщеря си? И то по време на убийство?

— Не, не ми изглежда странно. Той ме видя да влизам в офиса. Хората ми се доверяват от пръв поглед. Лицето ми, особено очите...

— Така значи. А този разговор на Улф с Луис Хюит? Толкова ли беше важен, че говори с него там?

Креймър сдъвка пурата си.

— Да, сър — казах аз.

— Толкова важен, че да те помоли да водиш бележки?

— Да, сър.

— Бих искал да видя тези бележки. Поклатих глава отрицателно:

— Съжалявам, но това е поверително. Попитайте Улф.

— Да, смятам да го направя. Значи няма да ми покажеш бележките?

— Разбира се, че не.

— А защо Улф е изпратил човек миналата нощ да доведе Ан Трейси?

— О, защо питате мен? Аз не бях тук, когато го е изпратил.

— А беше ли тук, когато тя дойде? — Да.

— Добре?

— Когато бях дете, извън Охайо, имахме една игра. Когато някой кажеше „Добре?“ с въпрос, му отговаряхме... но това е друга тема.

— Луис Хюит ангажирал ли е Улф да изглади отношенията между Дийл и бащата на Ан Трейси за тези неща, които е откраднал?

— Това е чудесна идея — казах аз ентусиазирано. — Много мило от ваша страна. Хюит я беше завел на вечеря...

Вратата се отвори и влезе Фриц. Аз му кимнах.

— Един млад мъж — каза Фриц дискретно.

— Кой? — попитах аз. — Не се притеснявай от инспектора. Той знае всичко на този свят.

Фриц не успя да ми отговори, защото младият мъж нахълта в офиса. Беше Фред Ъпдъграф. Той спря по средата на стаята, видя

Креймър, каза „ох!“, погледна ме и добави:

— Къде е мис Трейси?

Погледнах го неодобрително и казах:

— Не виждам защо не се държите прилично! Мистър Креймър ме пече на шиш. Идете в предната стая и изчакайте...

— Не — Креймър стана. — Доведи мис Трейси тук и аз ще я заведа в предната стая. Искам да говоря с нея, преди да съм говорил с мистър Улф. После може всички заедно да отидем в офиса на областния прокурор.

— По дяволите, можем и сами...

— По дяволите, и аз мога. Извикай я!

Изпратих Фриц. От офиса можеше да се чуе всеки звук. След малко чух да спира вътрешният асансьор. Когато Ан влезе, Фред я изгледа така, както сляп човек гледа слънцето. Надявах се, че не изглеждам и аз така. Но тя не изглеждаше толкова слънчева. Опита се да ни поздрави с нещо, наподобяващо усмивка. Зачервените очи и увисналите ъгълчета на устата променяха толкова лицето ѝ, че не можеше да се познае дали това е лъчезарното момиче от Изложението.

Креймър я заведе в предната стая и шумно затвори вратата след себе си. Отидох да бюрото си и се възползвах от първия си шанс тази сутрин да отворя сутрешната поща. Фред се разхождаше насам-натам и разглеждаше заглавията по лавиците. Накрая седна и запали цигара.

— Нежелан ли съм? — попита той.

— Няма проблеми — уверих го аз.

— Защото ако съм, мога да почакам навън. Малко съм зиморничав. Стоя навън от осем.

Разпечатах пощата и го погледнах:

— Мили Боже! — казах аз. — Вие спечелихте! — подадох му ръка. — Отстъпвам ви я!

— Отстъпвате ми я? За какво говорите? За какъв се мислите?

— Какъв съм аз ли? И мен някой ден ще ме изядат червеите. Но зная какъв не съм! Аз не съм човек, който ще преплува Хелеспонт, за да стигне до ладията на Клеопатра, за да види какво има под копринените ѝ завивки. Не съм и човек, който...

В този момент телефонът звънна. Вдигнах слушалката и чух гласа на Улф:

— Арчи, качи се горе.

— Веднага — казах аз. Станах и попитах Фред: — Уиски или горещо кафе?

— Кафе, ако не е проблем.

— Никакъв. Елате с мен.

Заведох го при Фриц и се качих три етажа по-нагоре от оранжерията.

Беше слънчев ден и капациите на прозорците бяха отворени. Стъклата бяха чисти, особено в първите две стаи, и гледката беше възхитителна. В оранжерията витринките бяха лъснати до блясък и красотата беше неописуема. В дъното, където бяха колбите с покълващите растения, стъклата бяха изрисувани. Теодор Хорстман беше там и ги изучаваше. Отворих вратата на нишата и спрях. Подуших позната миризма. Един поглед към специалния стол на Улф, по-скоро приличащ на трон, ми беше достатъчен да видя, че той е потънал в блаженство. Приблжих се до стената и изключих клапата.

— Какво има? — попита раздразнено Улф.

— Замириса ми на ципоген^[1].

— Знам. Отворих вратата твърде скоро. Не виждам нищо лошо в това.

— Може би не. Но не бих се доверил на това вещество, ако съм на последния етаж на Емпайър Стейт Билдинг в дъждовен ден.

Вратата към опушващата стая беше все още отворена и аз погледнах вътре. Беше полутъмно, но доколкото видях, пейките, върху които стояха витрините с орхидеи, бяха празни.

Миризмата вътре не беше по-силна. Върнах се при Улф.

— Как е мистър Креймър? — попита ме той. — Недоволства ли?

Погледнах го подозрително. По начина, по който ме попита, по тона на гласа му и по изражението на лицето му, разбрах, че Улф е стигнал до някакви изводи. Познавах го много добре и всяко едно от тези неща би ми било достатъчно.

Реших да го подразня:

— Коя от двете пречупихте? Ан или Роуз?

— Нито едната, нито другата. Цял час говорих с мис Лашър, докато ти все още спеше. По-късно поговорих и с мис Трейси. Те все още крият тайните си. Когато мистър Хюит...

— Тогава защо сте толкова радостен?

— Не съм радостен. — Той разтърси огромната си глава и докосна с показалец носа си. — Признавам, че опитах един малък експеримент.

— О, добре. Преди или след като Креймър ни заведе в офиса на областния прокурор?

— Това негово намерение ли е? В такъв случай трябва да бъде преди това. Мис Трейси с него ли е?

— Да. Младият Ъпдъграф е в кухнята. Той смята да се жени за Ан, при условие, че вашият експеримент няма да го изпрати в затвора за убийство.

— Мислех, че ти си сгоден за мис Трейси?

— Това вече е минало. Ако се бях оженил за нея, той щеше да се мотае около къщата и да ме изнервя. Всъщност той вече го прави.

— Добре. Това ни спестява грижата да го викаме. Задръж го. Когато мистър Хюит пристигне, изпрати го при мен веднага. Слез долу и ми набери по телефона мистър Дийл. Прехвърли разговора тук. Иди и се увери дали мис Лашър е в стаята си. Да стои там и да не прави истерии. Освен за мистър Дийл и мистър Хюит, за други ме няма. Не ме безпокой. Има някои детайли, по които трябва да поработя.

Явно Улф беше доволен от себе си. Когато изпаднеше в такова състояние, единствено Господ можеше да ти каже какво става.

Върнах се обратно покрай орхидеите замислен и с преплетени пръсти.

[1] Ципоген — отровен газ — Бел. прев. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Час по късно, в единадесет и четиридесет и пет, седях сам в офиса, когато вратата на предната стая се отвори и Ан и Креймър влязоха. В очите на Ан се четеше лудост, а Креймър определено не ликуваше.

— Къде е Ъпдъграф? — попита Креймър.

— Горе.

— Искам да видя Улф.

Обадих се по вътрешния телефон, проведох кратък разговор и казах на инспектора:

— Улф каза да се качите горе. Хюит и Дийл са там.

— Предпочитам да се срещна с него тук. Това ме подразни. И без това бях под голямо напрежение в очакване на експеримента на Улф.

— Боже мой! — казах аз. — Вие сте дребнав. Като пристигнахте, настоявахте да се качите горе, дори ако трябваше да минете през мен. А сега пък трябва да ви придумвам. Ако искате да говорите с Улф, качете се.

Той се обърна и каза:

— Хайде, мис Трейси! Моля!

— Фред е горе — намесих се аз. — Нека да отидем всички.

Тръгнах и всички ме последваха. Взех асансьора, защото стъпалата минаваха покрай южната стая, където Роуз можеше да се изкиха. Минахме покрай четири стаи с двадесет хиляди растения и влязохме в опушващата стая. Те бяха вътре и си говореха. Теодор се разхождаше наоколо с маркуч и поливаше цветята.

— Добро утро, мистър Креймър — обади се Улф. — Влизайте!

Теодор беше толкова ентузиазирани да полива, че се наложи всички да минем в нишата за миене. Фред и Дийл бяха седнали на една пейка, а Улф показваше на Хюит стаята за опушване на орхидеи. Беше се подпрял на вилата и приличаше на гигантски овчар, загрижен за овцете си. Говореше с детски ентузиазъм:

— ...затова можем да ги оставим да се опушват тук, а ние да отидем да си вършим нашата работа. Два пъти в годината използваме ципоген. Както виждате, работим със стари методи. Трябва да опитате.

Хюит кимна:

— Бих искал. Изкушавам се да опитам, но имам някои опасения.

— Няма нищо опасно — каза Улф. — Не може да убиете насекомите и яйцата им, като ги опушвате с тамян. Самата инсталация не е много скъпа, ако не включвате това, че трябва да има изолирана стая. За нея бих ви дал съвет...

— Извинете ме — каза Креймър саркастично. Улф се обърна:

— А, да. Искал сте да говорите с мен.

Улф се придвижи до края на пейката, седна бавно, като се подпираше на вилата. Напомни ми стария крал Кол, държащ своя скиптър. Усмихна се превзето на инспектора:

— Добре, сър? Креймър поклати глава:

— Искам вас, Гудуин и мис Трейси. Освен мен и областният прокурор иска да говори с вас. В неговия офис.

— Не може да мислите така, мистър Креймър!

— И защо, по дяволите, да не може?

— Защото много добре знаете, че изключително рядко напускам дома си. Знаете и че гражданите не са длъжни да съобразяват излизанията си с един каприз на областния прокурор. Също и да се мотаят нагоре-надолу заради ваша прищявка. Имате ли призовка от съдията?

— Не.

— В такъв случай, ако имате някакви въпроси, аз съм тук, на ваше разположение.

— Бих могъл да взема призовка от съдията. Тогава областният прокурор много ще се огорчи.

— Вие знаете какво ще се случи, дори само ако опитате — поклати глава Улф. — Явно никога няма да се научите. Не сте ли разбрал, че не можете да ми извадите душата. Никой на този свят не би могъл да го направи, освен мистър Гудуин. Защо, по дяволите, ме вбесявате? Глупаво е, защото съм готов да ви помогна. Поне бих могъл да го направя. Искате ли да ви направя една услуга?

Ако приемем, че човека, който Улф познава най-добре, съм аз, то следващият е инспектор Креймър. През всичките тези години той се

беше опитвал отново и отново да му извади душата, просто, защото това му беше в кръвта. Но, все пак, знаеше кога да спре. И така, след като погледна Улф, без да отговори, бутна една кутия, за да си направи място да седне и каза учтиво:

— Много обичам да ми правят услуги.

— Добре, Арчи, доведи тук мис Лашър. Подчиних се. Докато слизах към стаята ѝ, си помислих, че явно беше дошло време да я пуснем на кучетата. Аз не харесвах това. Не, че бях привързан към нея, но гордостта ми беше наранена.

Тя стоеше права, гледаше през прозореца и чоплеше ноктите си. В момента, в който ме видя, от очите ѝ се стече порой. Не можела да стои тук повече, заключена в кафез, трябвало да се махне оттук, имала нужда от телефон...

— О'кей — казах аз. — Качете се с мен и кажете „довиждане“ на мистър Улф.

— Но къде да отида? Какво да правя?

— Ще го обсъдите с него.

Придружих я догоре и я заведох в нишата. Бях оставил вратата на опушващата стая затворена и тя не можеше да види събранието. Въведох я вътре, но я хванах за ръка като предпазна мярка в случай, че поиска да вземе очите на Улф за сувенир. Реакцията ѝ беше противно на очакваното от мен. Като видя Креймър, тя замръзна на място. Постоя в тази поза около три секунди, след което обърна глава към мен и процеди през зъби:

— Ти, гадно копеле! Всички погледнаха към нея. Особено Креймър. Той каза на Улф:

— Това наистина е голяма услуга. Къде я намерихте?

— Седнете, мис Лашър — каза Улф.

— По-добре е да го направите — казах аз. — Събрали сме се на купон.

Лицето ѝ беше преbledняло, а устните ѝ бяха стегнати. Тя седна на пейката. Всички останали също бяха насядали.

— Казах ви тази сутрин — започна Улф, — че ако не ми кажете какво сте видяла в този коридор, ще съм принуден да ви предам на полицията. Няма да мога да ви скрия.

Тя с нищо не показваше, че възнамерява да отговори.

— Значи вашето име е Лашър — обади се Креймър. — По-добре е да...

— Ще ви обясня някой път — каза Улф. — Детайлите могат да почакаат. Името ѝ е Роуз Лашър. Вчера тя е видяла мис Трейси и мистър Гулд на изложението на мистър Дийл. Искала е да поговори по изключително важен проблем с мис Трейси, така че...

— С мен? — Ан изглеждаше възмутена. — Няма за какво да е искала да...

— Моля ви, мис Трейси — гласът на Улф не търпеше противоречия. — Ще бъде по-добре, ако няма прекъсвания. За да пресрещне пътя на мис Трейси, мис Лашър е отишла в коридора, скрила се е между храстите и опаковъчните кутии в далечния ъгъл, срещу вратата с надпис „Ръкър и Дийл“. Това трябва да е било в три или около три и половина часа. Останала е скрита там до четири и половина и е наблюдавала тази врата. Следователно, тя трябва да е видяла какво става там през този час, час и нещо.

Присъстващите си засушукаха. После всички замълчаха. Чуваше се само шума от стичащата се по саксиите вода. Улф ме помоли да затворя вратата. Аз го направих и седнах на пейката до У. Г. Дийл.

— Добре — каза сухо Креймър, — детайлите по-късно. Какво е видяла?

— Тя предпочита да не говори. А сега ще ни кажете ли, мис Лашър?

Роуз погледна Улф и това беше всичко.

— Рано или късно, ще го направите — декларира Улф. — Мистър Креймър ще се погрижи за това. Той може да бъде убедителен. През това време аз ще ви кажа какво сте видяла или поне част от него. Видяла сте мъж, приближаващ се до тази врата, с бастун в ръка. Той е бил потаен, държал е под око коридора във всички посоки и не е бързал. Видяла сте го да отваря вратата и после да я затваря, коленичил или приклепнал да прави нещо с ръцете си. Когато си е тръгнал, е оставил бастуна на пода с дръжка, сочеща към вратата. Видяхте всичко това? Не съм ли прав?

Роуз дори не го погледна.

— Много добре. Не зная по кое време се е случило това, но е било между четири и четири и двадесет. По-вероятно около четири. А

сега, към следващия епизод, който знам. В четири и двадесет сте видяла трима мъже да идват по коридора. Те виждат бастуна и започват да говорят за него. Един от тях го вдига, отвива зелената връв от дръжката му и го подава на един от другите мъже. Не зная дали сте видяла връвта, или не, но съм сигурен, че не сте знаела, че това е част от дълга връв, която е била завързана за спусъка на револвер. Не сте знаела и че чрез вдигането на бастуна, Хари Гулд е бил застрелян. Тогава не сте знаела кои са тези хора, но сега знаете техните имена. Мистър Гудуин вдигна бастуна и го подаде на мистър Хюит. Мъжът с тях бях самият аз.

Улф извади нещо от горния си джоб с лявата ръка, защото в дясната държеше „скиптър“. Той каза:

— Пред вас е парчето връв, което е било увито около бастуна. Не очаквам от вас да го идентифицирате. Ясно е защо бастунът е бил подаден на мистър Хюит — той е негова собственост.

Той подаде връвта на Креймър.

Бях съкрушен. Обикновено, в такива ситуации бях много внимателен. Наблюдавах лицата и движенията на присъстващите, заслушах се в звуците, които издаваха, или в думите, които изричаха, но този път това не стана. Улф плуваше в свои води. Винаги беше така, когато с присъщата си арогантност обвиняваше някой в престъпление. Но нито той беше ку-ку, нито аз. При всички случаи трябваше да каже „чао“ на орхидеите. Погледнах Хюит. Той също трябваше да бъде наполовина засегнат, но не беше. Беше блед, но се опитваше да изглежда добре. Беше се втренчил в Улф и хапеше устни. Езикът му ту излизаше, ту отново се прибираще в устата му.

„А-ха“, помислих си. Това е то. Но тогава...

Креймър гледаше връвта. У. Г. Дийл беше поискал да я види. Креймър беше удовлетворил желанието му, но не го изпускате от очи.

— Разбира се — каза Улф, — работата е в това, не кой е вдигнал бастуна, а кой го е поставил там. Мис Лашър би могла да ни каже, но предпочита да не го прави. Тя продължава да твърди, че не е видяла нищо. Затова трябва да стигнем до това без нейна помощ. Има някои факти, които могат да ни помогнат, но тук май не е много удобно. Да слезем долу.

— Не — каза Хюит. — Давайте направо и да свършваме.

— Давайте — повтори Креймър. Той протегна ръка към Дийл да вземе връвта и я прибра в джоба си.

— Ще бъда максимално кратък — каза с примирение Улф. — Хари Гулд имаше работодател. Един ден той е намерил гаражна карта в една от колите на работодателя си. Вероятно е била изпусната под седалката и е била забравена. Не мога да съм сигурен, но той я е намерил и задържал. Не зная защо му е трябвала. Може би е подозирал, че работодателят му е имал връзка с жена, защото картата е била от гараж в Саламанка, Ню Йорк. А това е на доста голямо разстояние от Лонг Айланд. Човек като него, готов да изнудва, обикновено прибира такива неща. Неразбираемо е защо я е задържал. Още по-малко разбираемо е, как така неговият работодател е бил толкова небрежен, че да я остави в колата.

Изведнъж Улф обърна глава и попита Хюит:

— Не е ли това небрежност, мистър Хюит? Хюит не отговори. Вече не беше толкова блед и не хапеше устните си. Очите му гледаха сериозно, какъвто беше и гласът му:

— Приключвайте с тази история, мистър Улф. Склонен съм де се съглася с вас, но това е без значение. Приключвайте вече! Позволявам ви само, защото признавам, че бастунът наистина е мой.

— Благодаря. И така, по-късно ще се върна към вас. Стигнахме до там, когато съмненията на Хари Гулд дали да запази картата са станали по-определени. Отново не зная защо, но моето предположение е, че той е научил за загубата на най-ценната плантация от вечнозелени широколистни растения в страната — Плантацията на „Разсадници Ъпдъграф“, Пенсилвания. По тези дървета е имало плесен — *Curime Yellows*. ТОЙ е знаел, че Хюит е прекалено горд със собствените си широколистни и че е склонен на крайности от ревност. Той също като градинар е знаел колко лесно би могъл с чанта или две от заразеня торф да инфектира друга плантация, ако има достъп до нея. Неговите подозрения са станали достатъчно конкретни, за да го изпратят в Саламанка, в западната част на Ню Йорк, близо до границата с Пенсилвания, за да види собственика на гаражи „Нелсън“. Това се е случило през декември. Хюит е бил там няколко месеца по-рано и е пострадал при инцидент със собствената си кола. С него не е имало жена, а мъж. Този мъж е бил леко кривоглед. Бил е от персонала на „Разсадници Ъпдъграф“. Името му е Пийт Аранго.

Фред Ъпдъграф стана.

Улф го посочи с пръст и каза:

— Моля ви, мистър Ъпдъграф, не се опитвайте да ме прекъсвате — Той се обърна и продължи: — И, мистър Хюит, ще бъда искрен с вас. Не се опитвам да ви сплеща. Признавам, че повечето от тези детайли са предположения, но главното съвсем скоро ще стане неоспоримо. Миналата нощ изпратих човек в Саламанка, отчасти да науча защо Хари Гулд е пазил така грижливо гаражната карта, и отчасти, защо е написал на гърба ѝ името на Пийт Аранго. Аз знаех, че мистър Пийт Аранго е бил служител в „Разсадници Ъпдъграф“. Тази сутрин моят човек ми се обади, за да ми съобщи, че ще се върне в един часа и ще доведе със себе си собственика на гаражи „Нелсън“. Той ще ни каже дали вие сте бил там с Пийт Аранго. Спомняте ли си?

— Ще... — Хюит преглътна. — Продължавайте! Улф кимна:

— Предполагам, че „ще“... няма да се учудя, ако мистър Гулд е взел писмено признание от Пийт Аранго, че вие сте го подкупил да зарази плантацията. Заплашвал го е, че ще информира Фред Ъпдъграф, че сте били заедно в Саламанка. Той е имал достатъчно доказателства, за да ви принуди. Платил сте му пет хиляди долара. Той върна ли ви писменото признание? Аз мисля, че не е. Позволете ми да предположа нещо.

— Мисля — каза Хюит, — че направихте вече достатъчно предположения.

— Ще опитам с още едно. Гулд е видял Пийт Аранго на Изложението на цветята и изкушението е било твърде голямо за него. Той го е заплашил отново и го е накарал да подпише друго признание, с цел да иска още пари от вас. Този път колко бяха? Десет хиляди? Двадесет? Или се е самозабравил и е искал шестцифрена сума? Както и да е, вие сте видял, че това няма да мине... Мистър Ъпдъграф, Пийт Аранго не е ли в момента на вашето изложение? Ще имаме нужда от него, когато пристигне мистър Нелсън.

— Прав сте. Той е там — каза Фред. — Това е добре.

Улф се обърна към Хюит. Той направи пауза, а това мълчание беше тежко за нас.

— Предполагам — каза Улф на Хюит със съкрушителен тон, — че сте запознат с традициите на драмата и с трите стандартни почуквания, когато идват вестителите?

Улф вдигна вилата си и почука три пъти с нея по пода. Хюит му се усмихна саркастично.

— И така — започна Улф, — вие сте били принуден да действате. Направил сте го бързо, сръчно и обективно. Сръчно, защото мистър Креймър, например, не е могъл да открие револвера. А на света няма мъж, по-способен от него за подобни действия. В качеството си на хоноруван президент на Комитета сте имал по всяко време на денонощието свободен достъп до всички етажи на Изложението. Предполагам, че сте избрал сутринта, преди да бъде отворено за публика, да подредите вашата примитивна апаратура. Не претендирам, че мога да навляза във вашето мислене и не зная кога и защо сте решил да използвате собствения си бастун като примамка. За някой случаен минавач, който не подозира нищо. На теория това...

Вратата се отвори и Теодор Хорстман се появи на прага:

— На телефона мистър Хюит — каза той раздражено.

Теодор мразеше да му прекъсват работата по каквато и да е причина.

— Питт Аранго — продължи той, или нещо подобно.

Хюит се изправи.

Креймър отвори уста, но Улф му я запуши, като каза остро:

— Почакайте! Мистър Хюит, ще останете тук! Арчи...не, не. Предполагам, че ще ти познае гласа. Вашия също, мистър Креймър. Мистър Дийл, вие можете да го направите, ако преправите гласа си. Накарайте го да каже колкото се може повече...

Хюит се обади:

— Търсят мен! — и тръгна към вратата. Застанах срещу него.

Дийл почервеня.

— Не знам дали ще мога да се справя — каза той.

— Разбира се, че ще можете — увери го Улф. — Вървете! Телефонът е в нишата за миене. Теодор, покажи му го и затвори вратата.

Теодор се подчини. Когато Дийл мина покрай него, той затвори вратата. Хюит седна отново. Подпря лакти на коленете си и покри с ръце лицето си. За да не го гледа, Ан извърна глава. Лицето ѝ беше обърнато към Фред Ълдъграф. Чак тогава забелязах, че той държи ръката ѝ. Не толкова интимно като в такси, но все пак я държеше.

— Докато чакаме — каза Улф, — мога да довърша разсъжденията си за бастуна. Мистър Хюит може да е решил да го използва, защото е смятал, че тъй като бастунът е негов, ще отклони подозренията от себе си. Така ли е, мистър Хюит? Но в този случай, защо не искахте да разгласявам, че бастунът е ваш? Мисля, че и на това мога да отговоря — съмнявал сте се в моята проникателност. Мислил сте, че моите подозрения ще се засилят, ако не приемете ролята на виден гражданин, страхуващ се и от най-малкия намек за скандал. А такива усложнения са твърде лоши за мен.

Улф погледна Хюит и поклати глава почти съжалително.

— Но аз нямам желание да ви мъча — продължи Улф. — Теодор, отвори вратата!

— Няма нужда — каза Теодор. Той стоеше с гръб към вратата. — Чух, че заключи отвътре.

Аз станах. Не защото смятах да направя нещо, а защото не ме свърташе на едно място. С очите си като цепнатини Креймър погледна Улф.

— Все пак опитай, Теодор — каза Улф. Теодор дръпна бравата, но срещна съпротива.

— Заключено е — каза той.

— Наистина — в гласа на Улф се усещаше въннение. Той обърна глава: — Мис Лашър, какво мислите за това? — Улф огледа присъстващите: — Питам мис Лашър, защото единствено тя знаеше, че лъжа. Знаеше, че не мистър Хюит е поставил бастуна си на пода. Защото тя е видяла мистър Дийл да прави това. Мистър Хюит, позволете ми да ви поздравя за това великолепно представление... Мистър Креймър, не се опитвайте да отворите вратата! Здрава е!

Креймър натискаше бравата и буташе вратата с рамо. Той обърна към нас червеното си лице и избълва:

— Господи, трябваше да зная...

— Арчи! — каза заповеднически Улф.

От толкова години познавах инспектор Креймър, а досега не бях имал възможност да се изявя.

Сега случаят беше удобен. Станах и се прилепих до него като целофан около паста за зъби. Започнах да прилагам преса. Той започна да се гърчи. Изведнъж Фред Тъпдъграф скочи на крака и извика ужасено:

— Ципоген! Мили Боже...

— Спрете! — заповяда Улф. — Знам какво правя! Няма причина за паника. Мистър Креймър, има причина, поради която тази врата не трябва да се отваря. Ако Арчи ви освободи, ще ме чуете ли? Не? Тогава Арчи, дръж го така! Това е стаята за опушване, в която използваме ципоген — това е газ, който може да убие човек за две минути. Тръбата, по която тече ципоген, е свързана с резервоар в нишата, където е Дийл. Клапата за отпушване също е там. Тази сутрин затворих отдушника на тръбата и магнах запушалката. Така че, ако мистър Дийл е отворил тази клапа, или вече е мъртъв, или скоро ще бъде. И ако вие пробиете дупка в тази врата, ципогенът ще влезе и тук, а тогава не отговарям за последствията. Може да успеем да се измъкнем бързо, но може и да не успеем.

— Вие, надут балон! — Това беше първия път, когато чувах Креймър да се държи така в присъствието на дами.

Отскубнах се от Креймър и пристъпих назад. Той се обърна към Улф и измърмори:

— И вие продължавате да си стоите? Тук ли ще останем? Не можете ли да извикате някого...

— Ще опитам — каза невъзмутимо Улф. Той отново вдигна вилата си и удари с нея пет пъти по земята на равни интервали.

За вярване или не, Луис Хюит измърмори на Теодор:

— Играех в драматичния театър на колежа.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Добре, ще ви купя медал — беше казал Креймър с отвращение на Улф. Бяха изминали пет часа. Беше шест и половина вечерта и тримата бяхме в офиса. Аз бях седнал зад моето бюро, Креймър — в червеното кожено кресло, а Улф — зад собственото си бюро, беше сложил ръце на върха на храносмилателната си област. Той гледаше малко лудо с почти отворените си очи. Креймър започна да говори:

— Убиецът беше Дийл. Той е мъртъв и вие го убихте. Вие нагласихте той да отиде в нишата за миене и да отвие клапата. А той защо не си тръгна? Откъде знаехте, че няма да го направи?

— Пфу! — каза Улф лениво. — И без да изчака четири минути, за да е сигурен, че ципогенът работи? Да остави вратата заключена и клапата отворена? Мистър Дийл беше глупав, но не чак толкова. След няколко минути той би могъл да затвори клапата и да отвори вратата достатъчно, за да ни вижда. Да ни хвърли един поглед и да се увери, че сме умрели. После да си замине и да остави след себе си вратата затворена, но не и заключена. Така би се създадо впечатлението, че е било нещастен случай. Би могъл да остави клапата съвсем леко разхлабена, но достатъчно, за да излиза ципогена. — Улф отново изпuffтя. — При всички случаи, той не би се сдържал и би погледнал в стаята.

— Сигурен ли сте в това?

— Бях сигурен.

— Значи признавате това?

— Да.

— В такъв случай, вие сте го убил!

— Скъпи Креймър — Улф го посочи заплашително с пръст, — ако ме заклеймявате, за да задоволите чувствата си, добре. Но ако говорите официално, това са глупости. Дори и да извикаме комисия да обсъди това, моята съвест е чиста. Бих признал, че съм преместил крапа за ципоген от опушващата стая в нишата за миене. Бих признал и че съм ангажирал мистър Хюит да изиграе неговата част от

представлението и съм го убедил, че това е в интерес на правосъдието. Той е съвестен гражданин. Открих тази негова слабост, че винаги е искал да бъде актьор. Дори ми позволи да спомена бастуна и да разкажа тази история за него. Тя е вярна изцяло, но се отнася за мистър Дийл, а не за мистър Хюит. Също бих признал, че помолих и Теодор да изиграе неговата роля. Той работи за мен и се подчинява на желанията ми. Освен това, бях наредил на Фриц да стои в стаята над нас. Уговорката ни беше, когато чуе три почуквания по пода, да каже на Теодор да дойде и да съобщи за телефонното обаждане за Хюит. А петте почуквания по-късно означаваха, че трябва да включи от хола вентилационната система на нишата за миене. Съвсем съзнателно забавих втория сигнал към Фриц с три минути, след като разбрах, че вратата е заключена. Малко по-рано, само за минутка, бях пуснал и в двете стаи ципоген, за да може носа на Дийл да свикне с миризмата. Не трябваше да вдигне аларма, като отвори клапата за миене. Всичко това даваше възможност на Дийл, като развие клапата, за да ни убие всички, да убие всъщност себе си. Няма съд, който да излезе срещу мен, включително и срещу вашата почтеност.

— По дяволите, моята почтеност! — викна Креймър. — Защо не уведомихте щата Ню Йорк за екзекуцията на убиец, извършена във вашата къща? Това е единственото нещо, което сте пропуснал. Защо?

Улф направи гримаса:

— Добър въпрос! Но под секрет мога да ви кажа, мистър Креймър, че имаше много причини, поради които не би било много добре мистър Дийл да отиде на съд. Първата е, че щеше да е много трудно да го признаят за виновен. Втората е, че нямаше да мога да предпазя мистър Хюит от скандал. Третата е, че Арчи щеше да бъде притеснен. Не забравяйте, че той дръпна спусъка и че беше убил човек. Четвъртата е, че мис Лашър щеше да се самоубие или поне щеше да опита. Тя е упорита като магаре. Беше решила, че ако признае какво беше видяла в коридора, това би извадило на показ отношенията й с Хари Гулд и семейството й ще бъде опозорено.

— И без това нейната връзка щеше да бъде разкрита.

— Разбира се, след като щеше да се разправя с вас... Когато Арчи я доведе в нишата за миене при вас, тя вече беше свършена. Мистър Дийл знаеше, че тя е на път да се пречупи. А и това, че очаквахме мъжа от гаражи „Нелсън“ го е уплашило. Ситуацията беше

деликатна. Освен всички причини, съществуваше и опасността, че по време на моя рецитал мис Лашър може да избухне и да каже, че човекът, който е поставил бастуна там, е бил Дийл, а не Хюит. Ако го беше направила, цялото представление щеше да се развали.

— Не беше ли това бастунът на Хюит?

— Да. Но този факт, както ви казах, е поверителен.

— Откъде го е взел Дийл, в такъв случай?

— Не зная. Хюит го е загубил и без съмнение Дийл го е намерил и е решил да го използва. Между другото, има още един поверителен факт — изявленията на мис Лашър. Вие ми обещахте това. А аз ѝ го дължа. Ако тя не беше прибрала тази гаражна карта, когато е опаковала принадлежностите на Гулд, нямаше да мога да я намеря никъде.

— И друго нещо — включих се в разговора аз. — Изваждането на бял свят на малкия проблем, който е имал бащата на мис Трейси, не би ви увеличило заплатата.

— Нищо на този свят не би довело до увеличаването на заплатата ми — каза Креймър прочувствено. — А бащата на мис Трейси...

Улф ме погледна и каза:

— Мислех, че вече не си сгоден за нея.

— Не съм. Но съм сантиментален по отношение на спомените си. Боже Господи, та тя се е поболяла по Фред Ъпдъграф! Не беше ли той най-голямата ѝ тайна?

— Е, не най-голямата. — Улф погледна часовника, видя че има почти цял час до обяд и направи гримаса. — Мис Трейси призна, че Гулд е бил почти толкова нечестен, колкото и груб с нея. Казвал ѝ е, че докато тя не се омъжи за него, ще продължава да натиска мистър Дийл да предаде баща ѝ на полицията. Уверявал я е, че това е напълно по възможностите му. Споменавал е и големи суми пари. Затова, естествено, когато мистър Гулд е бил убит, мис Трейси е мълчала по очевидни причини — страхът от последствията за баща ѝ.

Улф скръсти ръце:

— За мен е изненада, че мистър Гулд е живял толкова дълго, като се има предвид какъв характер е бил. Хвалил се е на мис Лашър, че ще се ожени за друго момиче. Това е било глупаво и садистично. Направил е така, че мис Трейси да разбере, че държи в ръцете си

мистър Дийл. Дори е инфектирал изложението на „Ръкър и Дийл“ с Kurume Yellows, с надежда да драматизира натиска, който е упражнявал върху Дийл за неговата най-голяма придобивка. Поне така мисля аз. Това е било прекалено. Разбира се, Дийл постъпи глупаво, когато се опита да ме наеме, за да разбере кой е заразил изложбата му. Сигурно е бил изнервен от предстоящото убийство, а то не е било присъщо на характера му. Предполагам, че е имал мъглявата идея, че като ме наеме, ще премахне подозренията от себе си. Наистина, не е ставал за убиец. Нервите му не са били достатъчно издръжливи.

— Но вашите са — Креймър стана: — Трябва да вървя. Това, което не разбрах, е как Дийл се е измъкнал чист от това да отиде в Пенсилвания и да намери човек, който да зарази някое растение. Знам, че говорите, че в градинарството може да се стигне до крайност, но всичко от завист ли е било?

Улф поклати глава:

— Тогава ви говорих за мистър Хюит. А мистър Дийл е имал желанието да защити своите инвестиции и приходи. Вероятността тези Rhodaleas да се появят на пазара, е било опасно за неговия бизнес. — Улф изведнъж стана и заговори с друг тон: — Но като сме се разприказвали за градинарска завист, искам да ви кажа, че имам клиент. Вие знаете това. Предварително си задържах таксата. Бих могъл да ви я покажа. Арчи, ще ги донесеш ли тук, моля?!

Бях изморен от цялата бъркотия и от това да гледам експериментите на Улф, но той ми беше казал „моля“! Затова се изкачих в оранжерията и взех и трите. Свалих ги долу и ги подредих на бюрото на Улф. Той стана и ги загледа с лъчезарна усмивка.

— Те са абсолютно уникални — каза той, сякаш беше в църква. — Няма аналог! Те са несравними!

— Хубави са — каза учтиво Креймър и се обърна да си върви. — Много се сиви. Няма цвят. Предпочитам здравец...

Издание:

РЕКС СТАУТ

ЧЕРНИ ОРХИДЕИ

Американска, Първо издание

Симо Симов, оформление на корицата

Формат 84×108/32. Печатни коли 8

ISBN 954-8874-03-6

ИК „Пергам“

Bantam Books

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.